

VUSLATIN
738.
YILI

İRSAD

ŞEB-İ ARUS ÖZEL SAYISI
ARALIK 2011

OSMANGAZİ
BELEDİYESİ

OSMANGAZİ BELEDİYESİ'NİN KÜLTÜR HİZMETİDİR.

İRŞAD DERGİSİ
YIL:3
SAYI: 22
ŞEB-İ ARUS ÖZEL SAYISI

EDİTÖR
GÜLENAY ZİYA

GRAFİK TASARIM
MUSAVVİBE

KAPAK
MİRA-İ PİNHAN

İÇİNDEKİLER

- Tasavvuf "Ayşe ARICAN" Sy.1
Rüya "Gülenay ZİYA" Sy.2,3
Ey İman Edenler "Karia ECRİN" Sy.4-5
Bu Kitap Mesnevidir "Esmâ YOLCU" Sy.6-7
Hak Nuru Kadın "Hilal ARZU" Sy.8-9
Sevgilinin (sallallahu aleyhi ve sellem) Sevgilileri "Tuanna EBRAR" Sy.10-11-12
Ya Afv "Laice TAYYİBAT" Sy.13
Her Leylanın bir Mecnunu Vardır "Meftun AY" Sy.14-15
Mustafa Özbağ Efendi'den Gül Destesi "Nisa YILDIZ" Sy.16-17
Şems "Erva YAREN" Sy.18-19
Aşk Allah'tır "Musavvibe" Sy.20-21
Peygamberler Tarihi "Semine NAŞİRE" Sy.22-23
Senfoni "Hümevra ÖZGÖNÜL" Sy.24-25
Bir Cevherdir Gevher Hatun "Sıddıka ÂMİNE" Sy.26-27
Âlemlere Rahmet (sallallahu aleyhi ve sellem) ve Çocuklar "Betül SAYGINER" Sy.28-29
Cennetten Bir Ses Gelir ki Adı REBAB "Karia ECRİN" Sy.30-31
Mevlevilerin Zikri, Âşıkların Sohbeti, SEMA "Musavvibe" Sy.32-33-34-35
Merhamet "Bengisu UMMAN" Sy.36
Sözün Özü-Yemeğin Azı "Eslem SARIGÜL" Sy.37
Mevlevilikte Yeme İçme Adabı "Hafsa KEVSER" Sy.38-39
Bitkilerdeki Şifa "Sare Şüheda BAŞAK" Sy.40
Ağaç Gölgesinde Geçirilen Zaman Sy.41
Günlük Vird Sy.42-43
Kurslarımız Sy.44

KARABAŞ-İ VELİ KÜLTÜR MERKEZİ

Bir 'Hû' nidasıyla 'Ol' emrinin tecelliyatını yaşayan bir mekândır;
KARABAŞ-İ VELİ KÜLTÜR MERKEZİ
Hoşgörü ve gönülden hizmetin, kardeşliğin yaşandığı ve yaşatılmaya çalışıldığı bir dost evidir...

Yüzyıllardır adeta tevhidin emsalini yansıtan sağlam

direkleriyle, Bursa'mızın en güzel semtlerinden birinde maneviyatın her daim yenilenmekte olduğunu vurgulamakta ve öylesine dik durmaktadır. Yeşil Bursa'nın şanına yakışır şekilde, bahçesindeki ağaçlarıyla ayrı bir renk oluşturur ve kentin yoğunluğunda kalabalıkların içinde sıcacık muhabbet kokan bir çay ile soluk bulabileceğiniz bir mekândır...

Her sene manevi duyguların yoğun yaşandığı günlerde de evinde misafir ağırlar bir eda ile Bursalılara ve diğer şehirlerden gelen misafirlere ikramlarda bulunulur bu hoş mekânda. Adeta geleneksel bir aile sofrası tadında her sene Aşure ve kandil günlerinde iftar yapılmaktadır. Ayrıca her yıl '**Kutlu Doğum**' ve '**Şeb-i Arus- Mevlana'yı Anma Programı**' ile Bursalılarla ve tüm diğer şehirlerden gelen misafirlerimizle bu güzel geceleri eda etmekteyiz.

Bursa Karabaş-i Veli Kültür Merkezi olarak Türkiye'nin en büyük, Dünya'nın ise ikinci büyük mevlevihanesi olan **GELİBOLU MEVLEVİHANESİ**'nde her ay düzenli olarak sema programları ile gönül dostlarıyla buluşmaktayız. Bunu yanı sıra İzmit Saatçi Ali Efendi Konağı'nda Üstadımız Mustafa Özbağ Beyefendi'nin Mesnevi Sohbetleri ile tüm gönül dostlarıyla birlikte oluyoruz. Ayrıca her ay İzmit ve İstanbul'da Mesnevi Okumaları ve Sema adlı programlarımızla da âşıklar meclisinde toplanıyoruz. Muhammedi bir eğlencenin ve çeşitli kültürlerin bir arada paylaşıldığı '**GELENEKSEL BURSA KARABAŞ-İ VELİ KÜLTÜR MERKEZİ KOCAYAYLA ŞENLİKLERİ**' ile de İslami şenliklerin örnekleri yaşatılmaktadır.

Yine aynı çatı altında bayanlar ve erkekler için ücretsiz olarak sema, ney, ilahi ve bendir dersleri verilmektedir. Bayan kültür hizmeti olarak iki ayda bir olmak üzere internet üzerinden '**İRŞAD DERGİSİ**' ni sizlerle paylaşmaktayız.

Kültür Merkezi'mizde her ayın ilk pazartesi günü '**BAYAN SEMAZENLER EŞLİĞİNDE AŞERE-İ MÜBEŞŞERE VE PİRLERİN MİDHATI**' programlarımızla aşk meclisimizde bayan misafirlerimizle buluşmaktayız. İstikameti İslam, rehberi Muhammed-i Mustafa olana Allah muvaffakiyet nasip eder. Onlardan olabilmek duasıyla...

TASAVVUF

AYŞE ARICAN

Tasavvuf insanlığın var oluşuyla başlayan büyük ve derin bir kültürdür. Gittiği yolu ve varmak istediği sonucu bellidir. İnsanlar Peygamber'den (sallallahu aleyhi ve sellem) sonra şeriat ile İslam'ın derinliğini ve sünnet kaynaklı olan tasavvufla da batınlığını bulmuşlardır. Yollarını bulan insanlar, büyük akla ve hikmete hizmet etmişlerdir. Tasavvufun ana kaynağı Allah'tır. Kur'an da Allah'ın kitabı olduğundan tasavvufu içinde barındırır.

Hazreti Mevlana'nın Mesnevi'si de Kur'an ve hadis şerhidir. Hz. Mevlana bu şerh eserine şöyle başlamıştır: "BİŞNOV" yani "DİNLE". Onun bu hitabı bütün mesnevinin özünü oluşturur. Hazreti Mevlana'nın "DİNLE" derken sadece mesneviyi kastetmediğine inanıyorum. Mesnevi'de onsekiz bin âlem diye nitelendirilen bütün âlemleri anlatan beyitler vardır. İçinde aşk, sevgi, muhabbet, beğenme, dinin hukuku, Kuran, sünnet, vacip, farz, hadis metinleri vardır. O halde "DİNLE".

Allah, (celle celaluhu) yüce kitabı Kur'an-ı Kerim'inde peygamberlerine vahiy dinlemelerini emretmiştir. Hz. Peygamberimiz Muhammed Mustafa'ya (sallallahu aleyhi ve sellem) hitaben "Öyle ise Biz onu okuduğumuz vakit, sen onu dinle. Sonra şüphesiz onu açıklamak da Bize aittir." (Kıyamet Suresi 18-19) buyurarak vahiy edileni dinlemesini emretmiştir. Başka bir ayet-i kerimesinde "Kur'an sana vahiy edilirken, vahiy bitmezden önce unutmamak için acele tekrar edip durma ve 'Rabbim, ilmimi arttır.' de." (Taha Suresi 114) buyurmuştur. Yani ona kulak ver, onu dinle! Daha sonra onu (sana) okutmak Bize düşer

denmiştir. İbn Abbas dedi ki: Rasulullah, bundan sonra Cebrail -ikisine de selam olsun- kendisine geldi mi susup, dinlerdi. Cebrail (aleyhisselam) gitti mi Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) kendisine okuttuğu şekilde vahiy okurdu. (Buhari- Müslim- Nesai) Vahiy tamamlayıp, kalbinde toplanmadan, bu şekilde hareketi ona yasakladı. Peygamber dahi vahiy bitmeden ve onu sindirmeden hareket etmemiştir, o halde bizler de olgunlaşmadan, pişmeden harekete geçmeyelim. Evvela dinleyelim, anlayalım, tefekkür edelim, uygulayalım ve sonra

tebliğ edelim. Ayeti kerime de buyurur ki "Ey Habibim. Sen yapmadıklarını tebliğ edicilerden olma"

Vahiy Cebrail (aleyhisselam) getirdi ancak Cenab-ı Hak "Onu dinleyin." demedi. Cebrail'in (aleyhisselam) yaptığı işi kendi üzerine aldı ve dedi ki "Beni dinleyin. Aracıda, vasıtada, sebepte takılı kalmayın. Din benim, peygamber benim, veli kullar benim, onun nefesi de benim." Bir hadis-i şerifte Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) buyurdu ki: "Allah her yüz yılda bir müceddid gönderir ve o müceddid de dinin anlayışını yeniler." Mesnevinin de Allah'ın kulu Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) ümmeti olan, Hazreti Mevlana'nın gönlüne ilham olunduğuna inanıyorum. Bu durumda O, dinin anlayışını yeniliyorsa; onun içinde kaynayan anlayış Allah'ın ilhamıdır. Yani biz dinlerken aslında Allah'ı dinlemiş oluyoruz.

İnsanın sadece kulağı dinlemez. Dinlemek duymanın dışındadır. Dinlemek, duyduğunun peşinden gitmektir. İbni Mes'ud Hazretleri demiştir ki: "Rasulullah bize bir düz çizgi çizdi; 'Bu rüşd yoludur.' dedi. Sonra bunun sağından ve solundan birçok çizgiler daha çizdi; 'Bunlar da birtakım yollardır ki, her birinde bir şeytan vardır, ona çağırır.' dedi." (Dârimî' Müsned) Allah'a gidilir sanılan birçok yollar vardır. Nitekim "Allah'a yol, yarattıklarının nefisleri kadardır, yani o kadar çoktur." denilmiştir. Fakat bütün bunların içinde gerçekten Allah yolu, Allah'a ulaştıran ve Allah'ın koyduğu, Allah ve elçileri tarafından davet olunan hak yol, doğru yol bir tanesidir ki; o da Peygamber'in (sallallahu aleyhi ve sellem) tuttuğu yoldur.

Ve Allah yolunu bulmak isteyenler, Peygamber'in (sallallahu aleyhi ve sellem) peşinden gider.

Yani dinler!

Aradığımda akşam saatleriydi. Bu gece adına meşk gecesi dedikleri bir gece tertip olunacaktı. Beni de davet etti. Tabii heyecanla kabul ettim. Bu hayatta hayır diyemeyeceğim yegâne insandır O. Hemen sözleştiğim arkadaşlarımı aradım ve mazeret bildirdim. Kararlaştırdığımız yer ve saatte onunla buluştuk. İşte serin bir aralık akşamında, ay ışığında yan yana yürüyorduk. Dar bir aralıktan sonra büyük demir bir kapıdan içeri girdik. Burası genişçe, mobilyasız bir yerdi. İçeri girdiğimizde hayret ettim. Bir grup insan üzerlerinde sema kıyafetleri ile halka halinde oturuyorlardı. Biz selam ile içeri girince saygıyla ayaklandılar. Biz de halkaya dâhil olduk ve beraberce oturduk. Kendi kendime güldüm. Bir yerlerde okuduğuma göre semazenlerin kıyafetleri kefeni, başlarındaki sikkeleri ise mezar taşlarını temsil ediyordu. İşe bak dedim. Bu geceyi arkadaşlarla eğlence geçirmeyi planlamıştım ama işte burada bir grup ölüyle oturuyorum. Hayat ne menem bir şeydir böyle.

Ben bunları düşünürken yanımda oturan genç semazen mırıldandı **“Biz üzerimizdeki elbisenin bir gün kefenimiz olacağını düşünerek ömür süreriz.”** Sözü o semazenin diğer yanındaki tamamladı. **“Kefenimizle sema ederiz ama topraktan ayrılırız. Etrafımızdaki her şey kararır ve silinir. Allah ile baş başa kalırız. Dilimizde tek bir kelime: Allah.”** sözü bir diğeri aldı. **“Ve huzura kavuşuruz.”** Anladım ki bu, aralarında oynadıkları bir oyun. Biri sözü başlıyor, diğeri devam ettiriyor. İçimden geçirdiğime cevap oldu ya, tesadüftür. Yoksa nereden bilecekler? Onlar vakar ile önlere bakıyorlardı ben ise incelemeye başladım. Her yaşta insan vardı, bembeyaz tennureler içinde.

Bir başkası sözü aldı. **“Ben 47 yaşındayım. Sağlık problemlerim vardı, şifalar nasip oldu.”** Simsiyah gözlü olanı tamamladı sözü: **“Allah’ın izni ile semanın safa, şifa, gıda olduğunu yaşayanlardan olduk.”** hayretim arttı. Elbette bu da tesadüftü. Göz gezdirmeye devam ettim. Bir tanesinin kıyafeti hepsinin kıyafetinden daha beyazdı. Gözümü aldı. Sakince konuşmaya başladı: **“Tennuremin temizliği sanki beni de kendisi gibi saf ve temiz yapıyor. Her defasında beni de berraklaştırıyor.”** Artık bu kadarı da fazlaydı. Bu insanlar benim aklımı okuyup sorularımı mı cevaplıyorlardı? Bunun için mi semazen olmuşlardı yani? Ne için semazen olmuşlardı? Bir süre sessizlik oldu...

Çok çetin bir noktada durduğumuzu hissettim. Nihayet içlerinden biri sözü aldı: **“Semayı Allah için yapıyoruz. Bizimki bir ümit... Belki Mevlayı döne döne buluruz.”** Dönerek mi? İlginç! Diğeri söze karıştı. **“Nasıl ki kâinat Allah’ı dönerek zikrediyorsa semazen de Rabb’ini dönerek zikreder. Semazenlerin bir noktada durarak çark atması, müminin Kur’an ve sünnetten ayrılmadan yaşamasını temsil eder.”** Kendi kendime **“Dönmek şart mı?”** dedim. Neye varıyorsunuz dönerek? Cevabımı biri şöyle verdi: **“Ay Dünya’nın uydusudur, onun etrafında ve ona bağımlı olarak döner durur. Kendime baktım; ben neye bağlıyım, ne olmadan yaşayamam? Ona kavuşmak için hayalinin etrafında dönüp duruyorum.”** Baştan beri hayal âleminde yarmış gibi duran semazen hayal kelimesini duyunca heyecanla atıldı: **“Hayaldir bence sema, baştan aşağıya. Yaptığın hayal, yaşadığın hayal, düşündüklerin hayal, hislerin hayal... Semazen olabilmek için iyi bir hayalperest olmak gerek galiba.”**

Hepsinin kendine göre bir tarifi vardı. Hâlbuki sema aynı semaydı. İnsanlar değiştiği için tarifi değişiyor diye düşündüm. Semazenlerden biri fikrimin yanlışlığını şöyle izah etti: **“Sema her an kendini yeniler. Her semadan sonra sema bir başkaydı deriz. Aslında sema her an başka güzellikte...”** Anlatılanları dinledikçe anladım ki yaşamadan anlaşılacak bir şey değil. İçlerinden biri beni anlarcasına tebessüm etti, şöyle söyledi: **“Ben semazenlerin yaşadıklarını, hissettiklerini yaşamak istedim.”** Bir diğeri: **“Ben ilk kez bir Perşembe gecesi kendimi sema ederken gördüm ve böylece başladım.”** dedi. Ee dedim içimden. Ne hissettin? Devam etti: **“Çok lezzetli bir sızı.”** Hem lezzet hem de sızı he! İnsanoğlu ne garip diyerek bakışlarımı yanındaki küçüğe çevirdim ve içimden geçirdim; sen ne düşünüyorsun? **“Sema deyince aklıma sevgi, saygı, hoşgörü ve heyecan geliyor.”** dedi tatlı tatlı gülümseyerek. Benim aklıma ise Mevlana geliyor. Onca eserinde semadan pek az bahseden Mevlana.

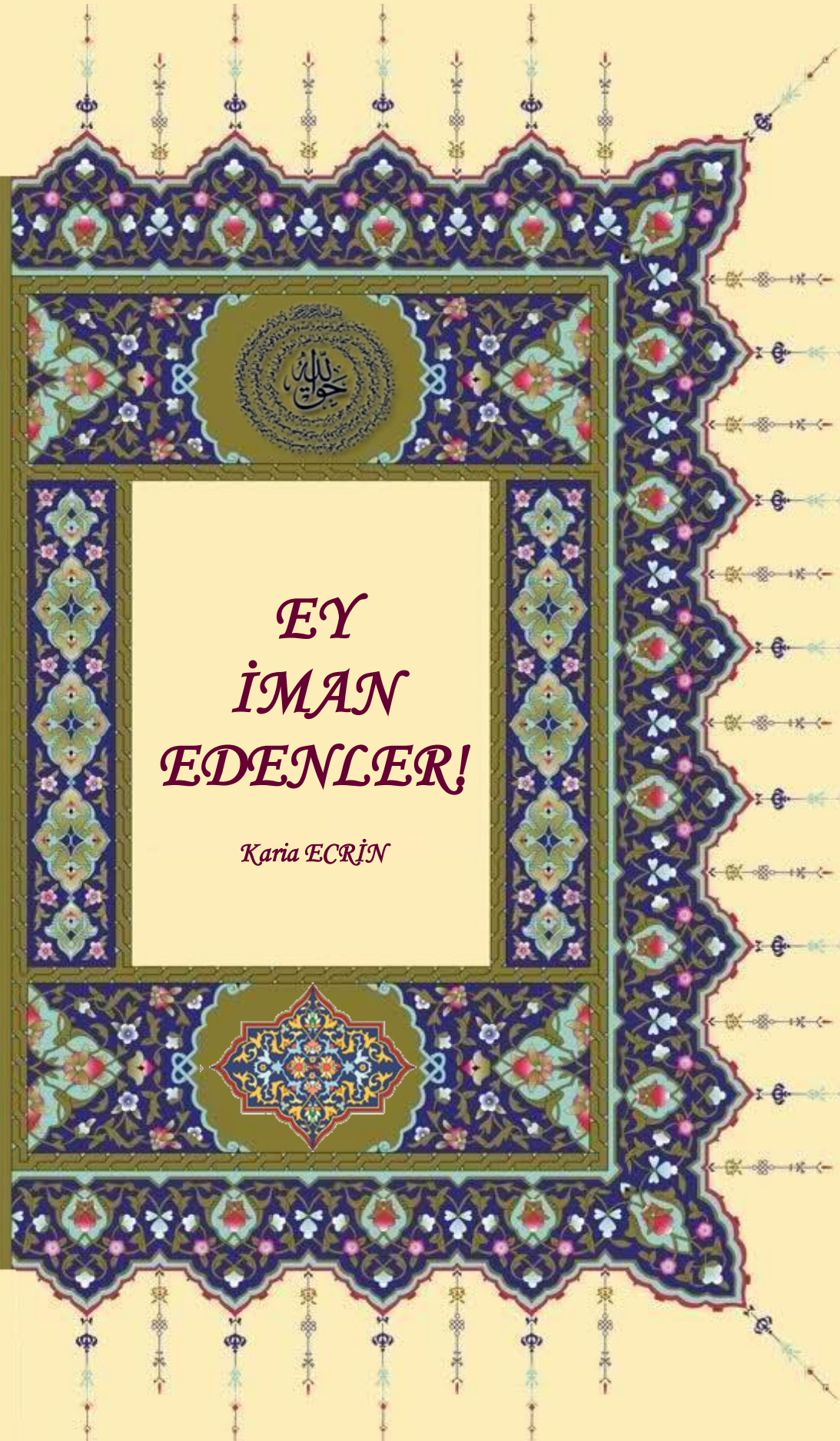
Genç olanı mırıldandı: **“Yüce Pir histen meydana gelen bu ibadeti kelimelere pek fazla dökmemiştir. Sırrı ifşa etmemek adına bu konuyu kapalı tuttuğunu düşünüyorum.”** Sır mı? Ne sırrı?

Diğeri ekledi: **“Sema kapısı kapanmış, anahtarı olmayan esrarlı bir oda gibidir. Gizemi, güzelliği o odada tadarısın.”** Yanındaki genç pek sıksa idi. Bakışlarım ona kaydı. **“Peki, sen ne bildin?”** dedim, şöyle mırıldandı. **“Sema bana suyun kıymetini bildiriyor.”** **“Aman canım sende!”** diyesim geldi. Ben o kadar izliyorum bana bir şey bildirdiği yok. Ve nihayet halka tamamlanıyordu. Yanındaki şöyle söyledi: **“Kalbinde neyin sevgisi, aklında neyin düşüncesi varsa, ne kadar izlesende semazeni, gördüğün içindeki sevdalarıdır.”** Beraber gelmiştik ama O hiç konuşmamıştı. Sevda kelimesini duyunca önce tebessüm etti ve sonra tarifsiz bir hal ile şöyle haykırdı: **“Sema aşktır.”** Bunu duyan onlarca semazen, sanki Onun konuşmasını ve bu sözü söylemesini bekliyormuşçasına derhal Ondan destur alıp sema etmeye başladılar. “Allah Allah” nidaları dört bir yanı sarmıştı. Ben de zikre katıldım. Allah Allah! Ve Allah diyerek uyandım. Yüreğim yerinden çıkacak sandım. Sakinleşince kendimce semanın tarifini yaptım: **“Sema, bir rüya...”**

NOT: Karabaş-i Veli Kültür Merkezi bayan semazenleri ile işbirliği halinde hazırlanmıştır.

Allah'tan korkun ve sadıklarla beraber olun!

Rahman ve Rahim olan Yaraticının ahsen-i takvim üzere yarattığı kulunu, dünya sürgününde yalnız ve yolsuz bırakmadığının kanıtı, yeryüzüne elçileriyle yolladığı kitapların sonuncusu ve yegâne incisi olan Kuran-ı Kerim'dir. Ve yol; gurbetin hüznü topağında, bizler yönümüzü kaybetmeyelim, ilk vatanımıza sağ salim ulaşalım diye işaretler ve göstergelerle döşenmiş meşakkatli bir yoldur. Bazen ana yolu çabuk bulan, bazen bulduğunu yitiren ve tali yollara sapan, bulduğunu sanıp da yittiği yollardan hızla geri dönüp ana yola çıkan, kimi zaman göstergeleri gözden kaçıran ve çoğu zaman kaza yapan dikkati az yolcularla dolu olan bir yol... **"Bizim uğrumuzda mücadele edenlere elbette biz yollarımızı gösteririz."** (Ankebut Suresi 69) kelamıyla müjde veren Allah böyle işaretler bırakmıştır yolun üzerine. Kiminin gözüne daha belirgin, kiminin gözüne daha silik görünen işaretler... Yolun başında bizi uğurlayan, yol boyunca bizi izleyen ve nasıl tamamlanmış olursa olsun bu seyrüsefer sonunda yine varılacak yer kendi olan Yaradan, bütün noksan sıfatlardan tenzih bir

halde, yarattığının yolculuğunu izler! Kulları için geçici olarak tahsis ettiği dünyada, iman etmiş yahut

iman etmemiş olan bütün yaratılmışları gözetleyen ve herkese hitap eden Rab, iman eden kullarına yer yer özel hitaplarda bulunmuş, bizzat hitaba değer bulmuştur. Bu özel hitap: “Ey iman edenler” hitabıdır.

Nitekim sıddikiyet makamının sahibi Hz. Ebubekir (radıyallahu anh) Efendimiz :“ Ey iman edenler!” diye başlayan ayetlere daha fazla özen göstermiş ve dikkat etmiştir. Çünkü bu ayetlerde müminlere direk bir hitap vardır. Bu hitaplardan biri **“Ey iman edenler! Allah’tan korkun ve sadıklarla beraber olun.”** (Tevbe Suresi 119) ayetidir. Dünyada mümin kullar için hayırlı olan yerler, salih kulların barındığı yerlerdir. Burada kısa yolun büyük kârı; yol kenarlarında güvenli ve hoş kokuların yükseldiği gül bahçelerinde yahut bir başka adıyla salihlerin mekânlarında bulunmaktır. Nasıl ki gül bahçesinde gezenin üzerine gül kokuları sinerse, salihlerin meclisinde bulunanlara da o güzel insanlardan feyiz sirayet eder.

Halkın içinde gezerken ölmeden önce ölen, halk onu öldü sandığında berzah âleminde bir daha dirilen, istikametini istikrarla tamamlamış bir Hak dostu olan Mevlana Hazretleri, salihlerle olanları ve olmayanları şöyle anlatır:

“Kendi fani varlığından uzaklaşıp nefsanî benliğinden kurtulmuş olanlara yani ölümsüzlere muhatap olan ve bağlanan kişi ne bahtiyardır. Yazıklar olsun o diriye ki ölü ile oturmuş, kendisi de manen ölmüştür.” (Mesnevi 1.c,153 b)

“Ey dost! Peygamber Efendimiz’e (sallallahu ve sellem) yetişip de aynı istifadeyi sağlayamadım diye üzülme. O mübarek varlığın varisleri olan sadıklarla beraber olursan, aynı nasipten sen de iştahın kadar rızıklanırsın.”

Hak dostlarından bir diğeri İmam Gazali Hazretleri de konuyla ilgili şöyle der: **“Evladım! Son derece dikkat edeceğin bir husus varsa o da kimlerle düşüp kalktığınadır. Şunu iyi bil ki bir sepet sağlam elma, içindeki bir çürük elmayı sağlama çıkartmaz. Fakat bir çürük elma hepsini çürütebilir. Bunun için daima salihlerle düşüp kalk !”**

Nitekim Allah Zülcelâl Hazretleri ayet- i kerime ile bu durumu açıklar ve **“Zalimler topluluğu ile oturma.”** (En am Suresi 68) diye emir buyurur.

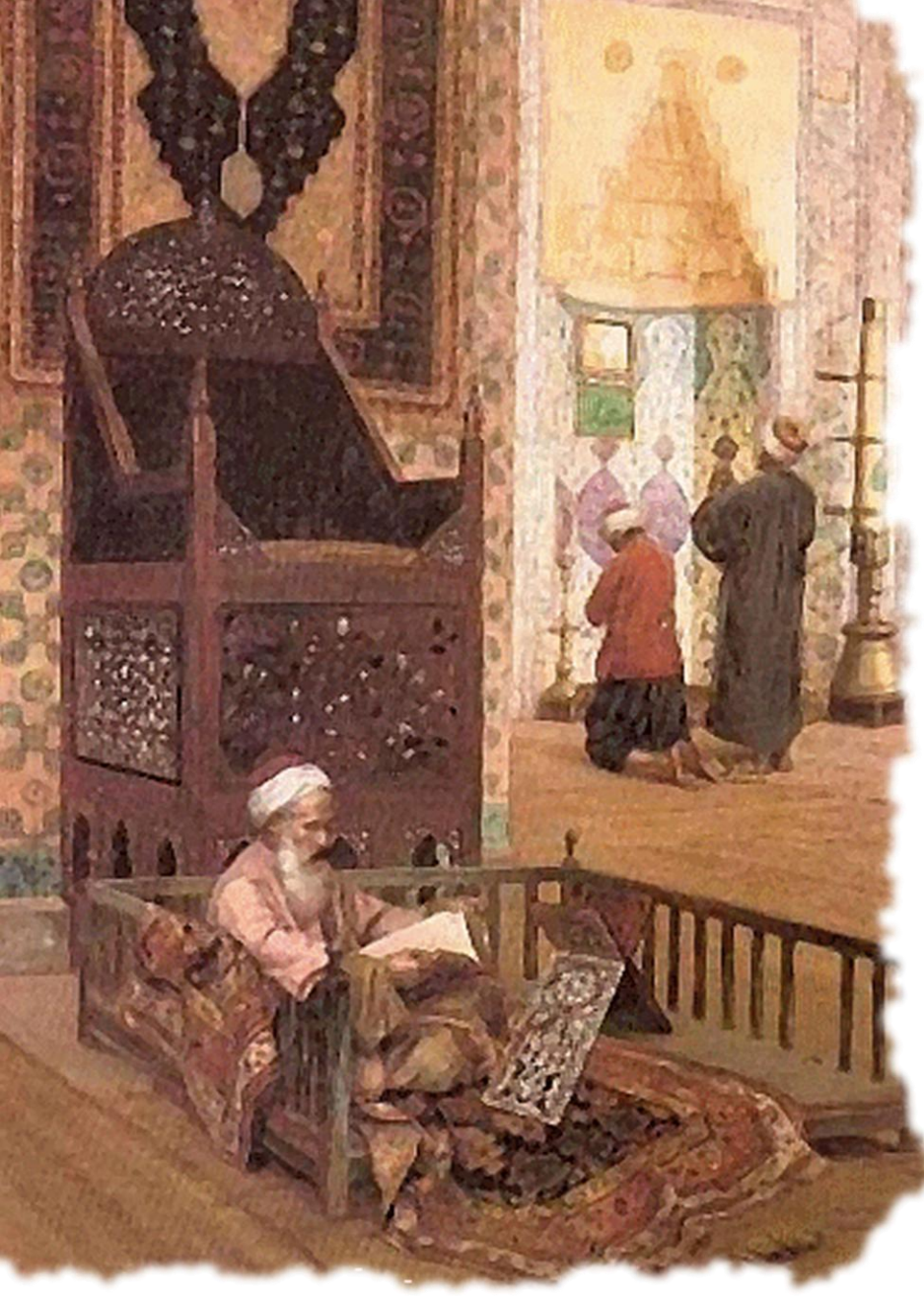
Anlaşılan odur ki; dünya üzerinde müminin cennet bahçesi bilhassa salihlerin yanı yamacıdır. Koşulacak en güzel parkur, dinlenilecek en güzel durak; salihler mekânıdır. Onlar Rab tarafından yola bırakılan pusulalardır. Ola ki yolsuz kalan olur, yanlış yola sapan olur, yola vesile arayan olur. Umulur ki pusulalar karanlık ettiğimiz yollara bir ışık olur.

Yolun en aydınlık ışıklarından olan Mevlana Hazretleri : **“Her kim kılavuzsuz yola giderse iki günlük yol yüz yıllık mesafe olur.”** der ve bir tavsiyede bulunur: **“İnsanlarla dost ol. Kervan ne kadar kalabalık ve halkı çok olursa, yol kesenlerin beli o kadar kırılır.” Bilindiği üzere;“Toplulukta rahmet, ayrılıkta azap vardır.”** (Tirmizi)

“Subhanallah !” dedirten ayetlerden bir diğeri de : **“İman edip iyi işler yapanları biz mutlaka salihler arasına katarız.”** (Ankebut Suresi 9) ayeti kerimesidir. Bu ayet, salih kullar zümresine katılmanın yolunu arayanlara verilmiş açık bir adrestir. Umulur ki bizler o zümreye dâhil olanlardan olalım. Ey dönüş yolu için biz kullarına birçok pusula tayin eden Azamet ve Celal sahibi, **“Sen olmasaydın âlemleri yaratmazdım.”** diye hitapta bulunduğun, yolun sebebi, yolun en güzel yolcusu Muhammedi Mustafa’nın (sallallahu ve sellem) yolunda salihlerle beraber olmak dileği ile ellerimizi açıp o güzel Habibin ettiği duayı ediyoruz, sen dergah-ı izzetinde lütfunla kabul buyur.

“ Allah’ım seni sevmeyi, seni seveni sevmeyi ve beni sevgine ulaştıracak ameli senden diliyorum. Ve Rabbim senin sevgin benim için canandan, ehl-u iyalimden ve soğuk sudan daha sevimli olsun.” (Tirmizi)

SOHBETİ PİRAN

ESMA VOLCU

BU KİTAP MESNEVİDİR

Mevlana'nın "Mesnevî, hakikate ulaşma ve yakîn sırlarını açma hususunda din temellerinin temelidir. Allah'ın en büyük fıkhı, Allah'ın en aydın yolu, Allah'ın en açık delilidir." cümlesi ile başlar bu sır dolu kitap.

Bizatihi kitabının adını kendisi koymuş, "Bu kitap, mesnevidir." demiştir. Önceden Türklerde gelenekti, şiirsel yazıların hepsine mesnevi denilmekteydi. Ama

Hazreti Mevlana'dan sonra mesnevi denildi mi sadece ve sadece Yüce Pir'in kitabı akla gelir oldu. Mevlevi Üstadı Mustafa Özbağ, Mesnevi hakkında şöyle buyurmaktadır:

"Herkes mesnevi okur ve kendince der; 'Ben mesnevi okuyorum.' ama Mesnevi'yi kitap olarak okumak gerçekten de tasavvuf dünyasının en zor işidir. Tabii zaman içerisinde Hazreti Mevlana'ya gönül verenler Mesnevi'yi okumuşlar, okutmuşlardır. Mesnevi okumayan bir kimse Mevlevi Üstadlığı yapamamış, yapmamıştır. Tek cümleyle anlatılacak olursa, Mesnevi Kuran-ı Kerim'in meali ve tefsiri, hadis-i şeriflerin meali ve tefsiri, fıkıhın yani İslam hukukunun meali ve tefsiridir.

Mesnevi tasavvufi manada, bu benim kendimce düşüncem, kendisini okuyanı, kendisine tabii olanı Hakkel yakın noktasına getirecek olan bir kitaptır. Diyeceksiniz ki; "Kuran'ı bu kadar methetmedin." Kur'an her şeyin öz metnidir. Bunun tecelliyatı, açıklaması Peygamber Efendimiz'in (sallallahu aleyhisselam) hayatı ve hadisleridir. Bunun yaşadığımız dönemdeki anlayışı ve algılayışı bu tip tasavvufi sohbetlerdir. Bugün biz mesneviyi okurken şu anki anladığımızı söyleyeceğiz. Yarın geçerli değildir." (7 Haziran 2011 Mesnevi Sohbeti)

Üstadımızın bu sohbetini aktardıktan sonra Şah-ı Mevlana'nın şu beyitini de eklemeyi geçemeyeceğim. "Dün dünle beraber gitti cancağızım, şimdi yeni şeyler söylemek lazım. Ne kadar söz varsa düne ait, şimdi yeni şeyler söylemek lazım."

Evrensel bir hazine olan Mesnevi semazenlere benzemektedir. Semazenin gönlünde ne var ise

ona sema eder ve onu izleyenler de bundan nasiplenir. Mesnevi’de de böyle bir sır, böyle bir gizem vardır. Nasıl semazen her çark attığında izleyenlere gönlündekini yansıtıyorsa, Mesnevi de Hazreti Mevlana’nın gönlündekini yansıtmaktadır ya da gönlüne yansıtılanın, kelimelere çevrilmiş halidir. Zaten beyitlerin birçoğu sema esnasında vecd halinde gizemden, dile sızmış mücevherlerdir. Allah-u Teâlâ bir hadis-i kutside;

"Kulum bana nafile ibadetlerle yaklaşmaya devam eder, sonunda sevgime erer. Onu bir sevdim mi artık ben onun işittiği kulağı, gördüğü gözü, tuttuğu eli, yürüdüğu ayağı (aklettiği kalbi, konuştuğu dili) olurum. Benden bir şey isteyince onu veririm, benden sığınma talep etti mi onu himayeme alır, korurum."(Buhârî, Rikak 38) diye buyurmaktadır.

Hazreti Mevlana’nın ciğerinden gelen bu beyitlerde bence Allah’ın nidası ve ilhamıdır. Maşukunun hitabını duyup da susması mümkün olmamıştır. Evvela dinlemiş, ardından dinletmiştir. Zaten Pir Mevlana da;

"Her dil, gönlün perdesidir. Perde kımıldadı mı, sırlara ulaşılır." diyerekten kaynağını açık etmiştir. Mesnevi, aşkının ispatı ve tecellisi olmuştur. Kurgulanmadan, okunmadan, düşünmeden, gönlüne gelen ilham ile aşkın cezbesinde fena olduğu zamanlarda Sidre-tül Münteha’dan yeryüzüne uzanan cennet ırmakları gibi, gaybden gelen muştulardır bu beyitler. Ötelerden beslenen bu mesnevinin derin manasını kavrayabilmek için de yine sözün, kitabın sahibine kulak verelim. *"Aynı dili konuşanlar değil, aynı duyguları paylaşanlar anlaşabilir."*

Demek ki özüne vakıf olabilmek için aynı duyguları yaşayan bir bilene, bir aşığa ihtiyaç var. Bu risaleyi sonlandırırken, kulağımı aynı duyguları paylaşan Mevlevi Üstadı Mustafa Özbağ’a yashıyorum.

"Bağı çöz, hür ol ey oğul! Nice bir gümüşe, altına bağlanacaksın?"(Mesnevi şerif 19.beyit)

"Kişinin iman ettiği ne ise onun özgürüdür, onun hürüdür. Bu beyitte Hz. Mevlana’nın "Bağı çöz, altına ve gümüşe ne kadar bağlanacaksın?" dediği dünyaya bağlanmaktır. Yani dünyaya tapmaktır, dünyayı birinci hedefe koymaktır. Bağı çöz, dünyaya tapma, dünya gelip geçecek. Bağı çöz, sen dünyaya âşık olmak için yaratılmadın. Ya? Allah’a âşık olmak için yaratıldın. Kısaca özetlersek, dünya sana kul olsun, sen dünyaya kul olma!"

HAK NURU KADIN

Allah Rasulü Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) buyurdular ki; “*Dünya bir metadır (geçimdir), onun en iyi metası ise saliha bir kadındır.*” (Müslim)

Yaşamın devam edebilmesi için Hak Teâlâ, Âdemoğlu'na çeşitli imkânlar, kolaylıklar sunmuş, dünyayı, insanların hizmetine vermiştir. Yaşam boyunca karşılaşacakları zorluklara karşı Hak Teâlâ, kolaylıkları rahmetinin bir vesilesi kılmıştır. “*Elbette zorlukla beraber bir kolaylık vardır. Muhakkak ki, zorlukla beraber bir kolaylık vardır.*” (İnşirah Suresi 5-6)

Mevlevilik, bu ayet ve hadisten hareketle kadınlarla ilgili der ki; “*Saliha bir kadın, en zor olanı en kolaya çevirecek, dünyada yaratılmış en değerli sebeptir. Bu bir erkek için aslında hayatın çüt dediği andır. Zorunu kolay etmeye, yükünü hafifletmeye ve mücadelesinde karargâh noktası olmaya aday olan saliha kadın, erkeğin kazandığı her başarıda dolayısıyla pay sahibi olacaktır.*”

Mevlevilik “*Kim hayırdan bir kapı açarsa, sonradan o kapıdan geçecek olan herkesten hissesini alır.*” hadis-i şerifini: saliha bir kadının, erkeğine olan hizmetini, erkeğinin üzerinde açtığı hayır kapısı olarak yorumlar. Aksi halde şerlerden nasibini alması söz konusu olacaktır. Bu sebeptendir ki, Hazreti Emir-ül Mü'minin Ali (aleyhisselam) şöyle buyurmuştur:

-*Kadının cihadı, kocasına karşı olan görevlerini en iyi şekilde yerine getirmesi ve onu hoşnut etmesidir.*

Kendisini “*Ben yaşadıkça Kuran'ın kulu, kölesiyim, seçilmiş Muhammed Mustafa'nın* (sallallahu aleyhi ve sellem) *ayağının tozuyum.*” diye ifade eden Pirimiz Hz. Mevlana; “*Kadın Hakk'ın nurudur, sadece sevgili değil, sanki halıktır, mahlûk değil*” (Mesnevi, I, 2420-2437) diyerek kadını gönül tahtına oturtmuştur.

Modern çağ diye tabir edilen zamanımızda kadın, kapitalist bir zihniyetin ürünü olarak “Para kazanma aracına” dönüştürülmüş, iş hayatı, çocuk bakımı, ev ihtiyaçlarının giderilmesi (bulaşık, çamaşır, ütü, temizlik) gibi tüm sorumluluklar kadının üzerine bırakılmış, adeta kadın “özgürlük” adı altında köleleştirilmiştir.

Oysaki tüm bahar esintileri ve yeryüzünün tüm güzel kokuları, O'nun saçlarının bir esintisi olan Muhammed Mustafa (sallallahu aleyhi ve sellem) veda hutbesinde;

-*Kadınlar size Allah'ın bir emanetidir.* buyurdular. Yine bir hadis-i şerifinde İki Cihan Sultanı (sallallahu aleyhi ve sellem)

-*Münafığın üç alameti vardır: Yalan söyler, sözünde durmaz ve emanete hıyanet eder.* (Buhari) buyurdu. Mevleviler bu iki hadis-i şerifi cem ederek, kadınına (emanetine) sahip çıkmayanın, münafık olduğu hususunda hemfikir olmuşlardır.

Hiz. Peygamber'in (sallallahu aleyhi ve sellem); "Sizin dnyanızdan bana i şey sevdirdi: Güzel koku, saliha kadın ve gözümün bebeği namaz." (Müslim, Talk 31, 34) buyurarak kadına olan önemi vurgulamıştır. Cenab-ı Zülcelâl Hazretleri, kadın ile erkek arasındaki değer yargılarını şu ayeti kerimede ne kadar gözler önüne sermiştir. "Kendileri ile huzur bulasınız diye sizin için türünüzden eşler yaratması ve aranızda bir sevgi ve merhamet var etmesi de O'nun (varlığının ve kudretinin) delillerindendir. şpbesiz bunda düşünen bir toplum için ibretler vardır." (Rum Suresi, 21) Toplumdaki kadına bakış açısını, yerini ve önemini, Peygamber Efendimiz Hazreti Muhammed Mustafa'nın (sallallahu aleyhi ve sellem) "Ya Rabbi, Ali'nin döndüğü yere hakkı dndr." hitabına mazhar olan damadı, halifesi Hazreti Ali (radiyallahu anh) ile vefat edeceğine yakın "zlme kızım bana en çabuk kavuşacak olan sensin." hitabına mazhar olan, O'na en çok benzeyen kızı, Hiz. Fatıma (radiyallahu anha) ve kendisi arasında geçen şu hatırayı aktararak bir sonraki sayıda görüşmek dileğiyle selam ve dualarımı sunarım.

Bir gün Efendimiz Hiz. Ali'ye sorar ve der ki:

-Ya Ali Allah'ı seviyor musun?

-Evet, Ya Rasulallah.

-Peki, beni seviyor musun?

-Evet, Ya Rasulallah.

-Peki, anne babanı seviyor musun?

-Evet, ya Rasulallah.

-Peki, ocuklarımı seviyor musun?

-Evet, ya Rasulallah.

-Peki, bunların hepsini bir kalpte nasıl yapıyorsun? diye sorunca, Hiz. Ali bu beklemediği soru karşısında şaşırır ve cevap veremez. Bunu düşünmem gerek diyerek oradan ayrılır.

Hazreti Ali düşünceli bir şekilde dolaşırken eşi Hiz. Fatıma, eşinin düşünceli olduğunu fark edince kendisine sorar.

-Nedir bu hal ya Ali?

Eğer bu dşnceliliğin dünyevi kaygılardan dolayı ise sana yakışmaz bırak gitsin. Yok, bu halin rahmani kaygılardan dolayı ise anlat birlikte zm bulmaya çalışalım.

Hiz. Ali, Efendimizle geçen diyalogu bir bir Hiz. Fatıma'ya anlatır. Hiz. Fatıma durumu öğrenince tebessüm eder ve Hazreti Ali'ye der ki:

-Git babama ve de ki:

Kişi Allah'ı akılı ve ruhuyla sever. Peygamberini kalbiyle sever. Anne babasını saygısıyla sever. Eşini nefsiyle sever. Çocuklarını şekatiyle sever. Hiz. Ali aldığı bu cevap karşısında memnun olur ve hemen Peygamberimiz'in yanına gelir. Hiz. Fatıma'dan öğrendiklerini Peygamber Efendimiz'e anlatır.

Efendimiz cevabı alınca tebessüm eder ve der ki:

-Ya Ali bu bana getirdiğin bir gldr ve o gl, nübüvvet ağacından koparılmıştır.

PEYGAMBER'İN (sallallahu aleyhi ve sellem) DÖRT GÜLÜ
Tuanna EBRAR

SEVGİLİ'NİN (sallallahu aleyhi ve sellem) SEVGİLİLERİ

Hazreti Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) gönül verdikleri, can yoldaşları, inci taneleri, yol gösterdiği halifeler... Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) ahlakı ile ahlaklanan, hali ile hâllenen, yolunda yol alan mübarek insanlar. Kâinatın özenle yaratılmış insanları, Allah tarafından özenle seçilmiş mübarek kullar. Hazreti Ebubekir'i, Hazreti Ömer'i, Hazreti Osman'ı, Hazreti Ali'si... Hepside birer naz ehli veliler.

Rahman seçiyor bu gülleri, tek tek işliyor gönüllerine Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) ahlakını.

Sıddık ediyor,
Faruk ediyor,
Zinnureyn ediyor,
Murtaza ediyor Hazreti Allah!

Sıddıklar alemdarı; malını canına yoluna seren yüce gönüllü dost;

Hazreti Ebubekir

Canıyla Rasulullah'a (sallallahu aleyhi ve sellem) dost, hicrette yoldaş, en yakın arkadaş, Muhammed Mustafa'ya (sallallahu aleyhi ve sellem)

sırdaş... Kabul ediyor; nedensiz - niçinsiz dostun her şeyini. Sormadan, kalbiyle yürüyor Hakk'a. Faziletin en yüksek derecesinde olan Ebubekir Efendimiz tereddütsüz, Rasulullah'a ve söylediklerine inanan halife. Miraç hadisesinde birkaç kişi Ebubekir Efendimiz'e gelip soruyorlar:

“Senin arkadaşın miraca çıkmış böyle diyor doğru mu?” Ebubekir Efendimiz'in verdiği cevap çok mükemmel: “O ne dediyse doğrudur!” Hazreti Mevlana (k.s.) Mesnevi’de bu olaydan şu beyitleri ile bahseder:

Ebucehil, Peygamber'den, kindar Oğuz Türk'ü gibi bir mucize istedi. Fakat Tanrı Sıddık'ı mucize istemedi, “Bu yüzün sahibi zaten doğrudan başka bir şey söyleyemez ki.” dedi. (Mesnevi;350.beyit)

Sen nerede, senin gibi birisinin benliğe düşerek benim gibi bir sevgiliyi sınaması nerede? (Mesnevi 351.beyit)

Ve rivayet edilir ki; Hazreti Ebubekir, Peygamber'den mucize istemeden yüzünü görür görmez iman etmiştir. İmanın en yüksek ve derin noktasını yaşayan Hazreti Ebubekir Efendimiz kalbin dâhisidir. Rasulullah'a sımsıkı bağlanıp onun çizgisinden ayrılmayan sıddık halifedir.

Hazreti Ömer

Ve Hz. Ömer... Muhammed Mustafa'nın (sallallahu aleyhi ve sellem) “Ömer Bin Hattab, cennet ehlinin kandilidir” (Ebu Nuaym) dediği mübarek İnsan... Adaletin ve eşitliğin sahibi, şeytanın bile yolunu değiştirdiği halife, celal sahibi ÖMER Bin Hattab... Medine'de deprem olduğunda rivayet edilir ki; toprak sallanmaya başlayınca Hazreti Ömer Efendimiz esasını vurmuş toprağa; “Ey arz, sakin ol. Senin bağrında o Nebiler Nebisi Hazreti Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) yatıyor. Yanında en önemli dostu, sırdaşı Hazreti Ebubekir yatıyor ve şu toprağın üstünde de o Peygamberin amcası Abdullah var. Sakin ol.” demiş! O gündür bugündür Medine'de bir daha hiç deprem olmamış. (Hacı Mustafa Özbağ Efendimizin sohbetinden derlenmiştir.) Duası geçen, nazı geçen mübarek halife... Hazreti Ömer Efendimiz Rasulullah'a (sallallahu aleyhi ve sellem) âşık bir gül tanesi, kalbinde Allah ve Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) aşkı olan halife, sözlerini dinleyen, gönlünü Muhammed Mustafa'ya (sallallahu aleyhi ve sellem) bağlayan gönül.

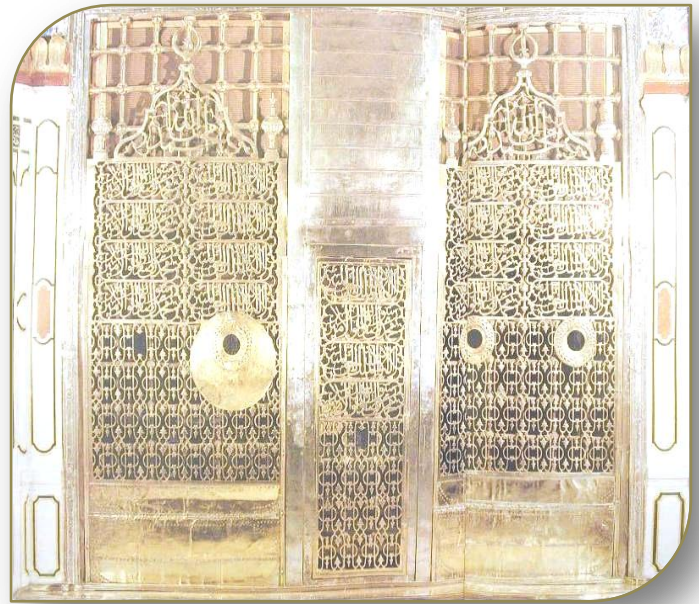
Hazreti Mevlana (k.s.) vakar ve ciddiyet sahibi Hazreti Ömer'den Mesnevi'de şöyle bahseder:

Kötülükte bulundun mu kork, emin olma, çünkü yaptığın kötülük bir tohumdur, Tanrı, onu mutlaka bitirir! Birkaç kere belki yaptığının pişman olur utanırsın diye örter, gizler. O müminler ulusu Ömer, halifeliği zamanında bir hırsızın cellâda teslim etti. Hırsız, “Ey ülkenin beyi!” diye bağırdı, “Beni öldürtme. Bu, ilk suçum!” Ömer dedi ki: “Hâşâ, Tanrı, ilk suçta hemencecik gazaba gelip cezasını vermez.”

(Mesnevi 165.166.167.168.169.beyitler)

Allah'ın gayret sahibi ve Rasulullah'ın “Hesap günü, kitabı sağ eline verileceklerden ilki Ömer'dir.” müjdesiyle müjdelenen Ömer'ul Faruk...

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) ile Hazreti Ömer'in (radiyallahu anh) kabri şerifi

Hazreti Osman

Ve Osman... Zinnureyn; çift nur sahibi, Rasulullah'a (sallallahu aleyhi ve sellem) iki kez damat olma şerefine eren, hayâ abidesi, meleklerin dahi edep ettiği, utandığı yüce halife... Hazreti Mevlana (k.s.) hayâ abidesi halifeden şu beyitleri ile bahseder: İşle olan öğüt, halkı daha ziyade çeker. Çünkü bu öğüdü sağırın bile can kulakları duyar! Sonra bu öğütte emirlik vehmi de az olur. Bu yüzden halka adamakıllı tesir eder! (Mesnevi 485.beyit) Tanrı razı olsun, Osman'ın ilk halifeliğindeki hutbesi, işle öğüt veren, sözle öğüt verenden yeğdir.(Mesnevi 486.)

Osman, halife olur olmaz hemen koşup minbere çıktı. Ulular ulusu peygamberin minberi üç basamaktı. Ebubekir, minbere çıkınca ikinci basamağa, Ömer de zamanında İslam'a ve dine saygısı dolayısıyla üçüncü basamağa oturmuştu. (Mesnevi 487, 488,489.beyitler) Osman'ın devri gelince o üst basamağa çıktı, o bahtı kutlu, oraya oturdu. Herzevekinin biri ona sordu: *"İlk iki halife, Peygamber'in yerine oturmazlar. Sen nasıl oldu da onlardan üstün olmaya kalkışıyorsun? Hâlbuki mertebe bakımından onlardan aşağısın sen."* Osman dedi ki: *"Üçüncü basamağa otursaydım beni Ömer'e benziyorum sanırlardı. İkinci basamağa otursaydım diyebilirlerdi ki bu Ebubekir'e benziyor, onun misli!"* (Mesnevi; 490.491.492.493, 494. beyitler) *"Bu üst basamak, Mustafa'nın makamı... O padişaha benzememe zaten imkân yok."* Ondan sonra o merhametli halife, hutbe okuyacak yerde ta ikindiye yakın bir zamana kadar sustu kaldı. Kimsede, hadi okusana diyecek bir kudret de yoktu, mescitten çıkıp gidecek kudret de! Halkın ileri olanlarına da bir heybet çökmüştü, bayağılarına da. Mescidin içi, damı nurla dolmuştu! Can gözü açık olanlar o nuru görüyorlardı. Bırak onları, körler bile o nurla hararete gelmiş, coşmuşlardı! (Mesnevi 495.496.497.498.499.beyitler)

Hazreti Ali

Aşkın Padişahı Hazreti Ali Efendimiz...

Muhammed Mustafa'nın (sallallahu aleyhi ve sellem) Peygamberliğine delil gerekmeden iman eden, inanan yürek... Kimsenin yanında olmadığı, inanmadığı, reddettiği bir dönemde daha çocuk iken; gönülden, candan, ciğerden iman eden hüznü yürek... *"Ben varım Ya Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)! Ben sana inandım, iman ettim."* diyen halife. Hazreti Allah'ın, Hazreti Rasulullah'ın sevdası ile sevdalanmış Murtaza...

Hazreti Mevlana (k.s.) Sevda'nın ufak yaşta gönlüne giren yüce dosttan beyitlerinde şu şekilde bahseder:

Bir yahudinin, Tanrı yüzünü ulu etsin, Ali'ye; *"Eğer Tanrı'nın korumasına güveniyorsan kendini bu yapının üstünden at."* demesi, Müminler Emir'inin ona cevabı: Tanrı'yı ululamayı bilmeyen bir inatçı, bir gün Murtaza'ya dedi ki; *"Peki yüksek bir yapının damındasın... Ey aklı başında olan, Tanrı'nın koruyacağını biliyorsun değil mi?"* Murtaza, *"Evet. O koruyucudur, ganidir. Bizim varlığımızı, bizi ta çocukluğumuzdan adamlığımıza kadar hep o korur, o görüp gözetir!"* dedi. (Mesnevi; 352.353.354.355.beyitler) Yahudi; *"Peki. Mademki öyledir, kendini bu damdan aşağıya at. Tanrı'nın koruyuculuğuna tamamı ile güven! Kendini aşağıya at da ben de adamakıllı inandığını anlayayım, güzelim inanışını, deliliyle göreyim!"* dedi. Müminler Emiri ona dedi ki: *"Sus, defol git de bu cüret yüzünden canın belaya sataşmasın! Kulun, iptilalara düşerek Tanrı'yı sınaması hiç yaraşır mı?"* (Mesnevi;356.357.358.359.beyitler)

A nadan, a budala, kulun ne haddi vardır ki edepsizliğe kalkışıp Tanrı'yı sınamaya girişsin. Sınama Tanrı'ya yaraşır. O, kullarını her an sınar durur. Bu sınamayla da içimizde gizlediğimiz inanışlarımızı bize apaçık gösterir. Âdem, bu suçla, bu hata ile Hakk'ı sınamadım dedi mi hiç? *"Padişahım, senin hilmin nereye kadardır? Onu görmek istedim."* gibi bir söz söyledi mi hiç? Ah, bu mecal kimde var, kimde? (Mesnevi; 360.361.362.363.364.beyitler)

Murtaza, Hazreti Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) amcasının oğlu ve damadı Hazreti Ali'nin lâkabıdır. Razi edilmiş, razi olmuş manasına gelir. Hazreti Muhammed, (sallallahu aleyhi ve sellem) Tebuk Savaşı'na giderken Ali'yi Medine'de kendisine halife olarak bırakmış, Ali de *"Ey Tanrı elçisi, beni çocuklarla kadınlara mı halife ettin?"* demiş. Hazreti Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) *"Ya Ali, Musa'ya göre Harun ne rütbedeyse sen de bana göre o rütbedesin, yalnız farkı şu: Benden sonra peygamber yoktur; buna razi değil misin?"* deyince Ali *"Razi oldum, razi oldum."* demiş ve bu andan itibaren kendisine Murtaza, denmiştir.

Rabbim Muhammed Mustafa'nın (sallallahu aleyhi ve sellem) ve mübarek halifelerinin yolunda eyleye...

DUA İLE VESSELAM...

Y A A F Ü V

Yazan
Laice TAYYİBAT

Hayır, ümitsizlenme, sevin. O feryada erişen Tanrı'ya feryat et!

Ey affetmeyi seven Tanrı, Bizi affet!

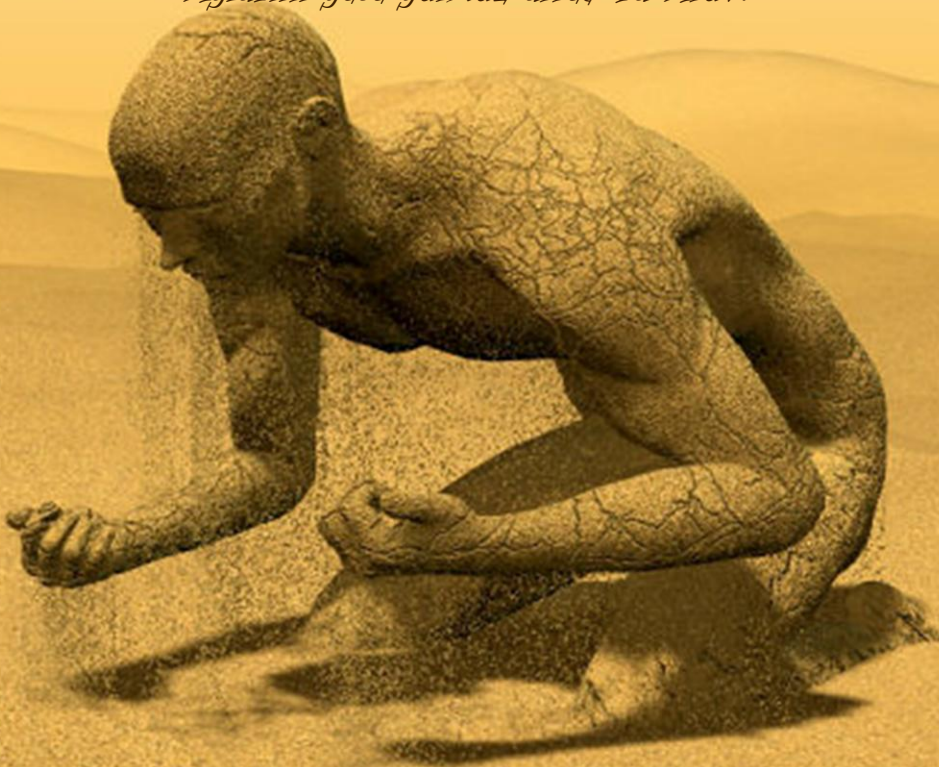
Ey eskimiş nasır illetinin bile hekimi, bizi bağışla!"

*Uyanamadım hala bu gaflet, uykusundan
Kurtulamadım hala karanlığın ortasından
Bulamadım yönümü kaytu yollardan
Ağlarım gece gündüz affet, Allah'im!*

*Kalbim nefsin peşinden gider
İşlerken günahları ellerim yanar
Ruhum bedenimi ortada koyar
Ağlarım gece gündüz affet, Allah'im!*

*Daha bitmez çekeceğim sancı
Etrafım boş nerede han, nerede hancı
Kervan gider kalır büyük acı
Ağlarım gece gündüz affet, Allah'im!*

*Ne desem, ne söylesem boş
Senin kahrın da lütfün da hoş
Sensin Tevvab, sensin Gafur,
Ağlarım gece gündüz affet, Ya Afiv!*

**DÜNYADA HER LEYLA'NIN
BİR MECNUN'U OLMUŞTUR.** (Divan-ı kebir)

Her Mecnun'un da bir Leyla'sı 'Ol' emrinden beri Adem'ini yalnız bırakmayan Havva, elbette ki hakkı bulma yolunda da Adem'in yanındaydı. Ve en az onun kadar bu uğurda çabalamıştı. Şimdilerde soruyorlar; eskiden tasavvuf yolunda Mevlevi bayanlar bulunur muydu? Yoksa bu da modernizmin getirdiklerinden miydi? Bu sorulara cevaben, ilk olarak Mesnevîde geçen şu beyiti örnek verelim.

"Allah; kadını erkek onunla rahat etsin, ona eş olsun diye yarattı. O halde Âdem Havva'dan nasıl olur da ayrı olabilir? Havva'sız nasıl yaşayabilir? Erkek yiğitlikte Zaloğlu Rüstem olsa, cesaretle Hazreti Hamza'dan bile ileri geçse, hükmetmek konusunda kendi karısının eseridir."
Yaşama dair her türlü izlerin kendisinde ve çevresinde bulunabileceği; alemi güzel, tatlı sözleri ile mestden, kendine bağlayan Hazreti Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) de; 'Ey pembe beyaz kadın, benimle konuş!' diye hiddetlenen eşine niyazda bulunarak ona ve sohbetine değer verdiğini gösterirdi.

Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) ardından imanla şereflenen ilk kişinin kadın oluşu da tevfuk olmasa gerek. Allah'ın ihsanda, ikramda bulunduğu, cennetle müjdelediği, öncüler arasına kattığı kişi eşi Hazreti Hatice (radıyallahu anha) idi.

Bu yolculukta ilk abdesti alıp, ilk namazlarını da beraberce kılmışlardı. (İbn Mace) Rasulullah'ı (sallallahu aleyhi ve sellem) yolculuk boyunca bir an bile yalnız bırakmayan çiğerparesi Hazreti Fatıma annemiz (radıyallahu anha) savaşlarda da yanında olup yaralıları tedavi ederdi. Aynı zamanda ilk İslam üniversitesi olan Suffe'de hem öğretmenlik hem de öğrencilik yapardı. Hatta Suffe'de hanımların sayısı arttıkça Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) onlar için rahat giriş çıkışı sağlayacak Babün Nisa kapısını açtırmıştır.

Bu bayan cemaati arasında Hz. Aişe (radıyallahu anha) annemiz de bulunur hatta zaman zaman hanımlara sohbet ederdi. Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) de "Dininizin yarısını bu Hümeysra'dan almız." diye O'na iltifatta bulunurdu. Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) "Uhud günü sağıma soluma döndükçe Ümmü Umareyi (radıyallahu anha) hep yanımda çarpışırken görüyordum." buyurduğu, Uhud Savaşında kendisine kalkanlık yapan Nesibe de bunlardandı. Ve daha adlarını sayamadığımız nice mümineler... Allah hepsinden de razı olsun.

İnsanlığın her döneminde aktif olarak rol alan bayanlar Hazreti Mevlana zamanında da kendilerinden söz ettirmişlerdi.

"Bu dönemde kadınlara rehberlik eden "veliye" "bilgin" "sultanların kızlarının hocası" diye unvanları olan Usta Hatun gibi hanımlar bulunurdu. Konyalı hanımlar, her cuma akşamı bu hanımın huzurunda toplanıp, Hazreti Mevlana'yı davet etmesi için ricada bulunurlardı. Çünkü Pirin o ahretlik hanıma büyük himmet ve iltifatları vardı.

Mevlana Hazretleri, oğlu Sultan Veled'in kızlarına da Abide ve Arife derdi. Rum ülkeleri kadınlarının çoğu Abide ve Arife Hatuna mürid olmuşlardı. Bir de resmi olarak halifelğe atanan Mevlevi hanımlar bulunurdu. Arife Hoşlika Konevi bunların başında gelmektedir. Bu hanım, Tokat'ta Arif Çelebi isimli bir şeyh efendinin halifesidir. Kendisi bir süre, şehir halkını büyüleyen konuşmalar yapan, Nasireddin Vaiz adlı bir ilim adamını evinde misafir etmiştir. Fakat bu ilim adamı, onun üstadı hakkında ileri geri konuşunca, doğal olarak itiraz eder ve bu onu fazlaca incitir. Bu olay, o dönemde Mevlevi bir hanım halifenin ulemaca yadırganmak şöyle dursun, onlarla rahatça konuşup tartışabildiğini hatta evinde misafir edebildiğini göstermesi açısından oldukça önemlidir.

Mevlevi hanımların içinde Afyon Mevlevihanesi'nden Destina Hatun bulunuyordu. Babası vefat edince, oğulları küçük olduğundan, onların adına mevlevihanenin postnişlik makamına geçmiştir. Destina Hatun, küçük yaşta çeşitli riyazat ve ibadetle uğraşmış, Kur'an-ı Kerimi hıfz etmiş, nimet ve süsleri terk etmiştir. Babasının öğrencisi olarak fıkıh, tefsir, hadis gibi çeşitli ilim ve fenlerde bilgisini göstermiştir.

Kendisi babasının yerine irşad ehli bir kimse tayin edip, gerekli yerlerde de kendisi tarikatın işlerini idare etmiştir. Aşırı riyazattan uykusuz düştüğünü görüp, biraz posta yatıp uyumasını söyleyenlere:

-Biz postu ayakaltına serdik ki, Dost'un rızasını alalım, özellikle o post ki kurban oldu. Bu sebeple uyku libasından yüz kere daha iyi ve rahattır. sözleriyle cevap vermiştir. Bu hanımın Hazreti Meryem gibi merzuki gaybi olduğunu söyleyenler vardır. Çoğu zaman odasından sesler duyulur, fakat kapı açıldığında içeride kimse olmayıp, bir çok hediye ve ihsanlar bulunduğu görülürdü. O da kendisine Rabbinin lütfu olan bu nimetleri, hiç harcamayıp fukaraya dağıtırdı.

Anlaşıyor ki, Mevleviliğin ilk devirlerinden itibaren hanımlar da bu yolculuğa dâhil olup, kendilerince hizmetlerde bulunmuşlardır.

Ve Âdem ile Havvalar dünya yolculuğunda olduğu sürece, bu hizmetler de Allah'ın izniyle devam edecektir. Hayırlı Yolculuklar

MUSTAFA ÖZBAĞ EFENDİ'DEN GÜL DESTESİ

Nisa YILDIZ

Âşık, bir rüzgâr gibidir. Âşık; tsunami gibidir. Gittiği yeri yıkar. Âşık; Musa gibidir, Hızır gibidir, gariptir. Âşık; yıkık bir duvarı tamir ediverir. Âşık; Fırat nehri gibidir. Önüne ne aldıysa, deryaya bırakır. İşte o âşıklardan birisidir Hz. Mevlana.

İnsanlar doğrudan âşık olmazlar. Âşık yaratılırlar. Ve âşık yaratılanlar nerede, nasıl, ne şekilde olurlarsa olsunlar günün birinde gelir âşıklığının sahibi. Aşk onu kendine çekiverir.

Herkes zanneder ki sonradan âşık olunur. Âşık doğulur! Hz Mevlana da âşık doğmuştur. “O” âşıklara bir yol, bir işaret bildirir. Hz Mesnevi bu manada bir mürşit kitabıdır ve Mesnevi'nin ilk kelimesi “DİNLE”dir.

Âşık dinler. Sözü dinler, yağmuru dinler, rüzgârı dinler, suyun akışını dinler, meyveyi dinler, çiçeği dinler, bülbülü dinler...

Âşıklık dinlemekle başlar. Hz Mevlana kendisinden sonra gelecek olan âşıklara “DİNLEYİN!” öğüdü ile başlayarak devam eder;

“*Ey Oğul! Bağı çöz, at. Ne zamana kadar altının ve gümüşün esiri olacaksın?*” Bağlarını çöz. Hırsını, kinini, öfkeni, nefretini, bencilliğini, amirliğini, hâkimliğini at. Eğer sen bunları atmazsan âşıklık yapamazsın. Eğer bunları atamazsan yol yürüyemezsin.

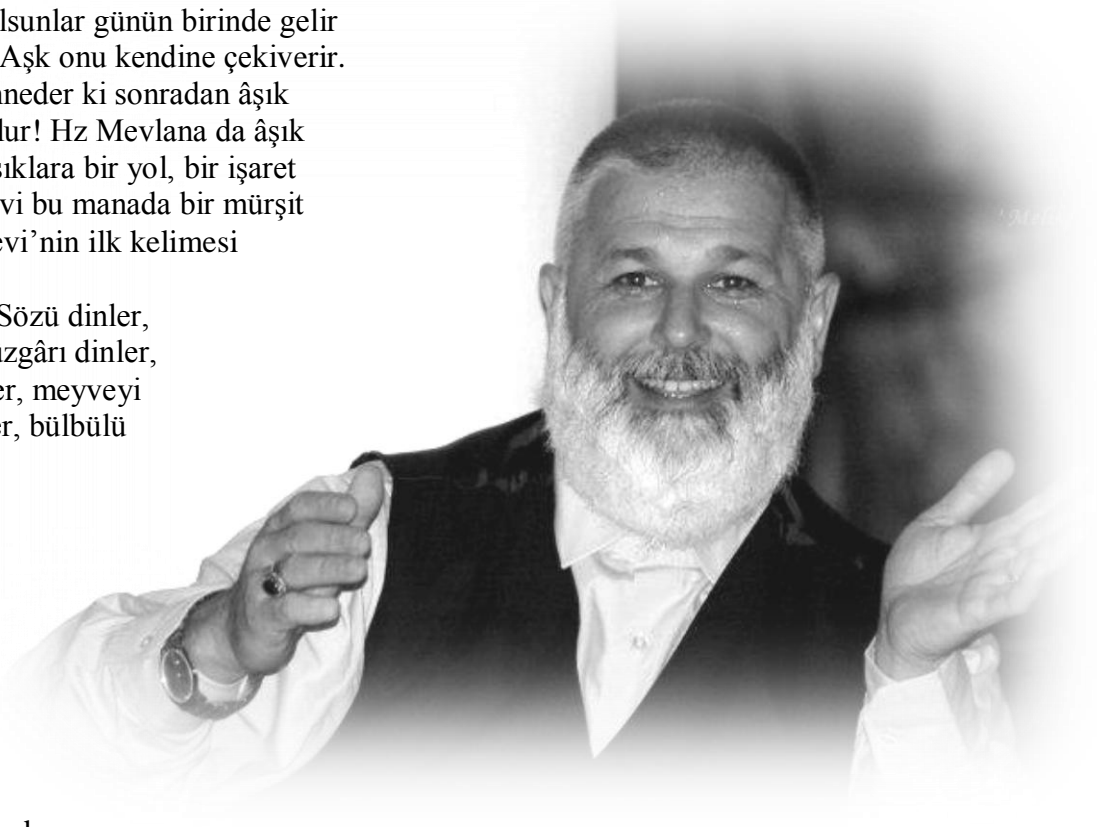
Hazreti Mevlana der ki : “*Ey Oğul! Kalk, üzerinde bir şey bırakma, üzerinde hiçbir şey tutma.*” O yüzden Muhammed-ül Mustafa (sallallahu aleyhi ve sellem) ertesine güne yiyecek yemek bırakmazdı. O yüzden Muhammed-ül Mustafa'nın (sallallahu aleyhi ve sellem) merkebinde 1 lirası dahi yoktu.

Hazreti Mevlana'yı sevmek Allah'ı (celle celaluhu) sevmektendir. Hazreti Mevlana'yı sevenleri sevmek Allah'ı (celle celaluhu) sevmektendir. Kim Allah'ı (celle celaluhu) severse, Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) Hazretlerine uyar. Kim Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) severse onun sünnetine sımsıkı sarılır ve onun varislerinin yolunda gider. Allah'ı (celle celaluhu) sevmek âşıklık ister. O yüzden Hz. Mevlana bir beyitinde der ki : “*Aşk, okumakla elde edilmez. Yaşamak gerek!*” Sütün bütün faziletlerini sabahtan akşama kadar okuyun ve çocuklarınıza anlatın; eğer o süttan bir damla içmezseniz süttan faydasını bulamazsınız.

Âşıklığın 4 ana direği vardır. Âşıklık Hz. Mevlana'nın deyimiyle “*Gel, ne olursan ol yine gel. İster putperest, ister ateşperest. Yeter ki tövbe ederek gel. Bu dergâh ümitsizlerin dergâhı değil*”. İşte birinci şart tövbe etmektir. Tövbe etmekse; o güne kadar yapmış olduğun her ne var ise pişman olup, geri dönmektir. O güne kadar her ne yaptıysan... Kim tövbe ederse Allah (celle celaluhu) onun geçmiş günahlarını affeder. Hz. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) buyurdu ki : “*Tövbe eden hiç günah işlememiş gibidir.*”

Kim ne kadar günah işlerse işlesin; samimi bir şekilde Allah'a tövbe ederse Cenab-ı Hak onu hiç günah işlememiş gibi temizleyecektir.

Âşıklığın ikinci şartı dua etmektir. Hz. Mevlana der ki : “*Kalk; geceleri bir şey için ağla, dua et.*” Ve birçok örnek verir: “*Dua edin. Allah (celle celaluhu) duamıza icabet edendir. Ve size şah*

damarlarınızdan daha yakındır.” Kim dua ederse Allah’ı (celle celaluhu) tanımış olur. Kim dua ederse RABBİNİ tanımış olur. Allah’ı (celle celaluhu) tanımayanın âşıklıkla işi yoktur. Dua edin ki Allah (celle celaluhu) size ‘Kulum’ desin.

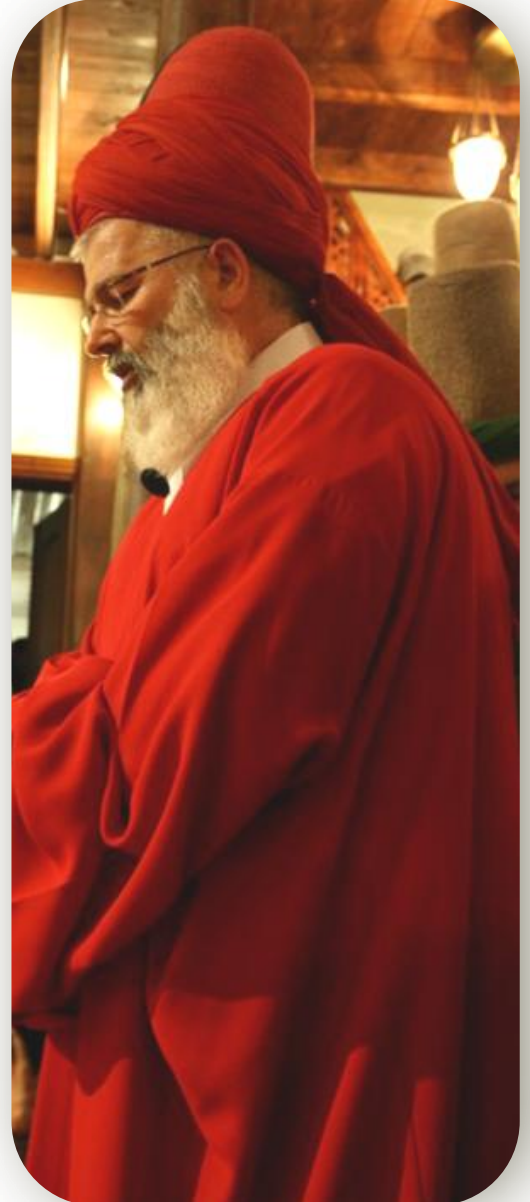
Üçüncü şart ise; *“Kim Allah’ı (celle celaluhu) zikrederse, Allah da onu zikreder.”* Hani bilindik bir hikâye vardır. Bir derviş her gün Allah’ı (celle celaluhu) zikreder. Geceler boyu yalvarır. Ama bir gün şeytan rüyasına gelir ve ona der ki : *“Ey Derviş! Sen sürekli Allah’ı (celle celaluhu) zikredersin, neden bunlar peki? Sana bir gün bir şey oldu mu ki? Sürekli Allah’ı (celle celaluhu) zikrederek ne kazandın?”* Derviş bu vesvese ile değişir. Seccadesini atar bir kenara, hiç ders çekmez. Ve bir gün sonra rüyasına Hızır (aleyhisselam) buyurur, der ki: *“Zikri neden bıraktın?”* derviş der ki; *“Ben bir şey bulmadım ki. Hani bana lebbeyk kulum demedi.”* Cenabı Hızır der ki : *“Ey ahmak! Sen her gece kalkıp, zikrederdin. Sen kendi başına kalsaydın zikredebilir miydin? Sen daha Allah demeden “O” sana “Lebbeyk kulum” dedi. Allah (celle celaluhu) sana kulum dediği için kalktın geceleri.”* Her ne olursa olsun Allah’ı (celle celaluhu) zikret. Allah’ı (celle celaluhu) zikirten uzak durma!

Dördüncüsü de sevmektir. Allah’ı (celle celaluhu) sevmek. Nerede, nasıl, ne şekilde olursan ol Allah’ı (celle celaluhu) sev. O buyurdu ki: *“Kim Allah’ı (celle celaluhu) severse, Allah da (celle celaluhu) onu sever.”* Hz. Mevlana’nın yolunda gidip, Allah’ı (celle celaluhu) çok sevelim. Onun sevdasıyla yanıp tutuşalım. Ve göreceksiniz ki sevdiğiniz her şey sizi Allah’a (celle celaluhu) ulaştıracaktır. Bize güzel bir örnek değil miydi? Züleyha, Hz. Yusuf’u sevdi. Onun Hz. Yusuf’u sevmesi şehvet gibi geldi herkese. Ama bir gün geldi. Onun sevgisi onu Allah ile (celle celaluhu) tanıştırdı ve barıştırdı. Allah’la (celle celaluhu) barışıp, tanıştıktan sonra Yusuf’a bakmaz oldu.

Yusuf yatağa oturup, günlerce Züleyha’yı bekledi. Bir gün dayanamadı *“Züleyha benim için yanar tutuşurdun. Benim için ağlardın, ne oldu da gelmedin yanıma?”* dedi. Züleyha pencerenin önüne oturmuş, Mısır’ın uçsuz bucaksız ovalarına bakıp maşuku seyretmekteydi. Bir an duymamış gibi durdu ve dedi ki : *“Yusuf, sen beni öyle bir sevgi ile tanıştırdın ki; artık gözüm seni görmez oldu.”* Demek ki neyi seversen sev, o seni bir gün maşuka götürecektir.

Seven, sevgiliyi memnun eder. Seven, sevdiğinin peşine düşer. Seven, sevdiğinin yörüngesinde gider, sevdiğinin rengine boyanır. Seven, sevdiğinin elinden tutar. Sevenin dilinde sevdiğinden başkası yoktur. Bir bakarsın yediğin lokmandadır senin sevdan. Bir bakarsın içtiğin sudadır. İçine bakar sevdası, dışına bakar sevdası... Der ki: *“Ben ‘O’yum, ‘O’ da ben.”* Bir an gelir kendinden geçer. Ve işte o zaman Hz. Mevlana: *“Yan, yıkıl, yok ol! Kurtul kendinden Ey Oğul! Ne zamana kadar vücudunu göreceksin? Ne zamana kadar malını göreceksin? Ne zaman bencilliğinden çıkacaksın? Kurtul bencilliğinden, kurtul benliğinden. Semada seni beklemekte maşukun. Her yerde seni beklemekte. Kurtul”*

Semayı dinleyenler semayı seyretmezler. Semayı dinleyeceklerse gözlerini kapatırlar, gönül gözleriyle dinlerler. Sema aşkın şekle bürünmüş halidir. Sema eden ölüdür. Semayı izleyen de ölüdür. Semanın arkasından alkış olmaz. Çünkü ölüler alkış istemez. Kişi diri ise semayı seyretmiş demektir. Diri; inkâr eder, taklit eder. Ölünün ise taklit edecek hali yoktur. Dinler. Sema ölüm gibidir. Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) *“Ölmeden önce ölünüz.”* buyurmuştur. Sema ölmeden önce ölmektir, ölmeden önce ölümü tatmaktır. Semayı dinleyin, gözlerinizi kapatıp, kalbinizi o maşuka yaslayın. İnşallah dinlemek ümidiyle...

2010 Yılı Bursa Atatürk Kapalı Spor Salonu Şeb-i Arus konuşmasından derlenmiştir.

ŞEMS

Onlar Yıldızlar
Ewa Yaren

Mevlana'nın gönül dünyasını yakıp kavuran Sevgili...

Bir Mutasavvıf, bir büyük İslam âlimi...

Bir siyahı severdi, bir de Rumi'yi!

Büyük veli Şems-i Tebriz'in künyesi

"Melikdad oğlu Ali oğlu Muhammed

Şemseddin"dir. Doğum yeri Tebriz'dir. Kuran'ı

Kerim'de Şems Suresi'nin "*Onu arındırıp,*

temizleyen gerçekten felah bulmuştur. Ve onu

(isyarla, günahla, bozulmalarla) örtüp-saran da

elbette yıkıma uğramıştır." (Şems Suresi 9-

10)ayetinden etkilenecek kendisine Şems

denilmesini istemiştir.

Talebe yetiştirmek için oradan oraya gezer,

arifleri ziyaret eder, dolaşır ve dolaştığı içinde

Tebriz'de ona **ŞEMS-İ PARENDE** (Uçan Güneş)

denilmiştir. Manevi kemalinden ve engin âlim

sayılmasından dolayı **KAMİL-İ TEBRİZİ** de

denilmiştir.

Henüz çocukluk ve ilk gençlik yıllarında

bile kendi kuşağının çocuklarından bambaşka

olduğunu gösteren ilim, irfan ile hakkı arayan

Şems, Tebriz'de Ebubekir adlı şeyhinden feyz

alır. Ancak şeyhi onu daha fazla olgunlaştırmanın

kendi gücünü aştığını anlar ve seyahate çıkmasına

izin verir. Böylece Şems, içindeki boşluğu

dolduracak, kendisini ona adayacak şeyh arayışına

düşer. Seyahat ettiği, gezip dolaştığı yerlerde

"*Ya Rabbi, bana senin aşkını alevlendirecek*

mürşit ile kıyamet sabahına kadar baki kalan,

herkes tarafından bilinen bir dost nasip eyle." diye dualar ederdi. "*Ya Rabbi öyle bir dostu bana nasip edersen onun için bu başımı vermeye razıyım.*" demiştir.

Şems "*Ah uğruna canımı adadığım ey Aşkım! Nerelerdesin?*" diyerek diyar diyar gezip sohbetine

dayanabilecek bir dost arar. Fakat aradığını bir türlü bulamaz, hiç kimse onu tatmin edemez. Konuştuğu

kişileri imtihan eder, istediği cevabı alamayınca oradan ayrılır. Hazreti Mevlana müritleriyle gezerken

Şemsle karşılaşır ve Şems sorar "*Hazreti Muhammed (sallallahu ve sellem) mi büyük, Bayezid-i Bestami*

mi?" Sorunun heybetinden kendinden geçen Hazreti Mevlana, kendini toplayınca, "*Bu nasıl sual böyle?*

Tabi ki, Allah'ın elçisi Hz. Muhammed (sallallahu ve sellem) bütün yaratılmışların en büyüğüdür." diyerek

imtihanı geçer ve Şems Hazretleri aradığı dostunu bulmuştur.

Gençliğimde aradığımı yaşlılığında buldum, neylersin.

Ya ben erken geldim ya sen geç kaldın vuslata, neylersin. Kader!

Hazreti Mevlana Şems'in gece gündüz hiç yanından ayrılmayıp, onun sohbetlerini büyük bir zevk

içinde dinlemeye başladı. Talebelerine ders vermeye, insanlara camide vaz-ü nasihata gitmezdi.

Yanlarına dahi hizmetlerini görmek üzere büyük oğlu Sultan Veled girerdi. Artık her gün medresede bu

iki âşık sohbet ederler, Allah-ü Teâlâ'nın yarattıkları üzerinde tefekküre dalarlar, namaz kılarlar,

Cenab-ı Hakk'ı zikrederek muhabbetlerini tazelerlerdi.

Bir gün Mevlana Celaleddin-i Rumi'ye felsefecilerden bir grup geldi. Sual sormak istediklerini

bildirdiler. Mevlana Hazretleri bunları Şems'e havale etti. Bunun üzerine onun yanına gittiler. Şems

Hazretleri mescitte, talebelere bir kerpiçle teyemmüm nasıl yapılacağını gösteriyordu. Gelen felsefeciler

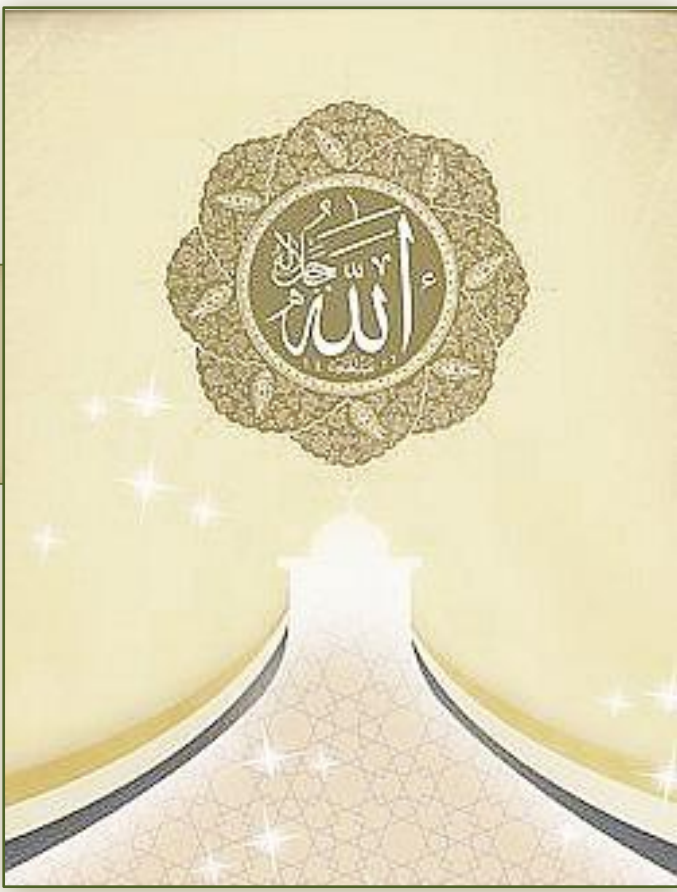
üç sual sormak istediklerini belirttiler, Şems-i Tebrizi; 'Sorun!' buyurdu. İçlerinden birini başkan seçtiler. Hepsinin adına o soracaktı. Sormaya başladı: 'Allah var dersiniz, ama görünmez, göster de inanalım.' Şems Hazretleri; 'Öbür sorunu da sor!' buyurdu. O; 'Şeytanın ateşten yaratıldığını söylersiniz, sonra da ateşle ona azab edilecek dersiniz hiç ateş ateşe azap eder mi?' dedi. Şems; 'Peki öbürünü de sor!' buyurdu. O; 'Ahirette herkes hakkını alacak, yaptıklarının cezasını çekecek diyorsunuz. Bırakın insanları canları ne istiyorsa yapsınlar, karışmayın!' dedi. Bunun üzerine Şems, elindeki kuru kerpici adamın başına vurdu. Soru sormaya gelen felsefeci, derhal zamanın kadısına gidip, davacı oldu. Ve 'Ben, soru sordum, o başıma kerpiç vurdu.' dedi. Şems-i Tebrizi; 'Ben de sadece cevap verdim.' buyurdu. Kadı bu işin açıklamasını istedi. Şems şöyle anlattı: 'Efendim, bana Allah-ü Teâlâ'yı göster de inanayım dedi. Şimdi bu felsefeci, başının ağrısını göstereyim de görelim.' O kimse şaşırarak; 'Ağrıyor ama gösteremem.' dedi. Şems; 'İşte Allah-ü Teâlâ da vardır, fakat görünmez. Yine bana, şeytana ateşle nasıl azap edileceğini sordu. Ben buna toprakla vurduğum. Toprak onun başını acıttı. Hâlbuki kendi bedeni de topraktan yaratıldı. Yine bana; bırakın herkesin canı ne isterse onu yapsın. Bundan dolayı bir hak olmaz, dedi. Benim canım onun başına kerpici vurmam istedi ve vurduğum. Niçin hakkını arıyor? Aramasa ya! Bu dünyada küçük bir mesele için hak aranırsa, o sonsuz olan ahiret hayatında niçin hak aranmasın?' buyurdu. Felsefeci, bu güzel cevaplar karşısında mahcup olup, söz söyleyemez hale düştü.

Şems bir güneş gibi Mevlana'sını yakarken, Şems'i sevmeyenler de her fırsatta iftiralari, dedikoduları arttırıp Şems'e düşman oldular. Şems de bu düşmanlık çemberinden kendini kurtarmak için Konya'dan ayrıldı. Şems'in Konya'dan ayrılması Mevlana'yı eski hayatına döndürmek yerine aksine, bağrının hasret ve aşk ateşiyle yanmasına, sıhhatinin bozulmasına yol açtı. Kimseyle konuşmuyor, meclislere gitmek istemiyor; hep gam, keder ve hicran içinde yine halvete kapanıyordu. Fesat ve dedikodu çıkaranların çoğu, bu yolla Mevlana'yı kendilerini döndüremeyeceklerini anladılar, bazıları da Şems'in kıymetini fark ederek pişmanlık içinde özür dilediler. Tam o ayrılık ateşi içinde son nefesini vermek üzereyken Şam'dan gelen bir mektup imdada yetişti. "Aşk ehli isen sitemin cahili olma. Özledim diyorsun mektubunda. Sadece kuru bir özledim mi yazdı yanık yüreğin. Anla Mevlâna. Ağla Mevlana. Bu ayrılık bir dersti anlayana. Bu gam sebepti ağlamana. Nâdan olma, gelir bir aşıyan gözyaşını kurulamaya. Ağlama Mevlana'm." Bu mektup Şemseddin'den idi. Hazreti Mevlana'nın gözlerinde bir ümit ve hayat güneşi parladı. Çünkü Şems'in Şam'da olduğu anlaşılmalı ve kayıp hazinenin yeri belli olmuştu. Sultan Veled'i, yanında da birkaç derviş Şam'a Şems'i getirmesi için yolladı ve getirdi.

Mevlana ile Şems eskisi gibi yine bir odaya çekilip sohbe başladılar. Hiç dışarı çıkmadan, yanlarına oğlundan başka kimseyi sokmadan, manevi bir âlemde ilerlemeye başladılar. Halk, Şems gelince Mevlana'nın sakinleşeceğini, aralarına katılıp, kendilerine nasihat edeceğini, sohbetlerinden istifade edeceklerini ümit ederlerken, tam tersine, eskisinden daha fazla Şems'e bağlandığını ve muhabbetinin arttığını gördüler. Şems ile Mevlana, sohbet ve irşadın son merhalelerini, en güzel dönemlerini yaşarken Şems'in Hazreti Mevlana'nın üvey kızı Kimya Hatunla evlenmesi dışarıda kıskançlığa, dedikoduya, taşkınlık etmeye, fitneye sebep oldu. Artık Mevlana, istenen mertebeye gelmiş Şems'in irşad vazifesi tamamlanmış, onun pervanesi olmuştur. Bu yola başını feda etme zamanı gelmiştir.

Aşkta mutluluk, güvenlik beklerler, hâlbuki aşk; son zerresine kadar kendini vermektir. Ruhundaki son zerreye kadar sevdiğin olmak istemektir. O'nun içinde eriyecek kadar sevmek, kendinden kopmak demektir. İşte ben aşk derken böyle bir aşktan bahsediyorum, ölmekten bahsediyorum. Var mı O'nun aşkıyla ölmeye cesareti olan?

Aşk Allah'tır

Musavvibe

“Allah bir şey yarattı, o yarattığı Allah'ı zikretti. Ve Allah onu sevdi.”

Değil mi ki, Hâlık (celle celaluhu) yaratmaya ilk akıldan başladı ve bunun var olma sebebi de aşktı. Hangisi daha değerli diye kıyas etmekten kendimi men ediyorum.

Aşkî ve akılı mana itibariyle düşündüğümde;
“Levlâke levlâk, lemâ halektü'l-eflâk”
(*Sen olmasaydın âlemleri yaratmazdım*) (El-Aclunî/
Keşfü'l-Hafa) hadis-i kutsisi hatırıma geliyor. Ne diyor

Allah (celle celaluhu): Aşkın için âlemleri var ettim yani; ‘Kendim için bu âlemleri yarattım.’ Belki de ilk yaratılan zerrenin akıl oluşu sebebiyle ve buna üflenen ruhun ve nurun aşk olması nedeniyle her dönemde varlığın merkezinde yer alan kavramlar oldular. Haklarında farklı görüşler, inançlar, yorumlar oldu. Örneğin, Mevlevî Üstadı Mustafa Özbağ (kuddise sırruhu) *“Aşk, idraki sonsuz ufuklara açar, aşk asla tarif edilemez. Bu küstahlık olur, gıybet olur. Aşkî anlatmaya lisan yoktur. Aşk da Allah gibidir. Nasıl ki Allah'ın zatı düşünülemez, tefekkür edilemezse aşk da öyledir.”* (6 Ekim 2011-Tasavvuf Vakfı sohbeti) buyurmaktadır.

Bir başka tasavvuf âlimi olan İmam Şihâbuddîn Sühreverdî Avarifü'l-Mearif adlı eserinde akılı, ruhun lisanı olarak tanımlamaktadır. Ruhun da Allah'ın emirlerinden olduğunu, yerlerin ve göklerin yüklenmekten kaçındıkları manevi emaneti aklın yüklendiğini, aklın nurundan da ilimlerin meydana geldiğini ve akılı, ilimler için yazılmış bir levha olarak ifade etmektedir.

Akıl dinin emrine girip ona tâbi olduğu, meselelerini temelde Kur'an ve sünnete bağladığı takdirde gerçek kıvamını bulabilir. İslâm düşünce tarihinde önemli bir yere sahip olan, Ebu Mansur el-Matürîdî; Allah'a iman etmede aklın varlığını sorumluluk noktasında yeterli görür. Bence Pirimiz Hazreti Mevlana da (kuddise sırruhu) *“Akılı, Mustafa'nın önünde kurban et. Hasbiyallah de, yani Allah bana yeter!”* (Mesnevî, IV, 1408) diyerekten Hakkı buluncaya dek akıl ile onu aramak gerektiğini ancak sevgilinin yurduna varıldığında teslim olma vaktinin geldiğini vurgulamaktadır. Akla değer veren Hazreti Mevlana, onu hem övmüş hem de yermiştir. Mesnevî'nin 5. cilt 459 ve 463. Beyitlerinde *“(…)Akıl vardır, sarhoş kandiline benzer; akıl vardır, ateş gibi parıl-parıl parlayan bir yıldız benzer. Önünden bulut kalktı mı, Tanrı tecellisini gören bir ışık kesilir; akıllara faydalar verir. Ama cüz'i akıldır ki aklın adını kötüye çıkarmıştır; dünya dileğinin, insanı dileksiz bir hâle getirdiği gibi”* diyerek akılı kendi içerisinde sınıflara ayırmıştır.

Mevlevî Üstadı Mustafa Özbağ Efendi de (kuddise sırruhu) Bektaşî Nefesleri adlı konferansta *“İbadetin akılı ile muhabbetin akılı aynı değildir. Şeriatın akılı ile tarikatın akılı aynı değildir. Aklın tecelliyatı o kimsenin yaşantısıyla, durduğu noktayla, coğrafyası ile değişir. Kuran'ın akılı ile Mesnevinin akılı aynı seviye ve kategoride değildir. Mesnevi Kuran'ın aklını anlamaya ve anlatmaya çalışır. Her fiiliyatın akılı seviyesi vardır. Akılı aşkı parçalayan olarak göremeyiz. Kuran'ın içinde şeytanın, kâfirin, cinnilerin, geçmiş ve gelecek insanların akılı var. Akıl ve sevgiyi kol kola koymalı, ikisini sentez etmeliyiz.”* dedikten sonra Hazreti İbrahim'in (aleyhisselam) ateşe atılacağı vakit orada toplanan halkı akla, eşi Sare'yi ise aşka benzeterek devam ediyor. *“Akıl bir köşede duygu bir köşede olursa zikzaklar çizerler. Ehl-i tasavvuf akla der ki, 'Buraya gel, gir koluma' duyguya da der ki, 'Sende bu koluma gir.' Ve akılla sevgiye şöyle seslenir, 'Ben sizinle kanatlanıp uçacağım.' Akla derki; Sen lazımsın ama duygumda benim kıymetlim,*

değerlim. Akıl; sana gözümün ucuyla, duyguya gönülümle bakacağım ama ikinizi de istiyorum.” (20 Haziran2011-Ördekli Kültür Merkezi)

Genel itibariyle Hazreti Pirinde karşı çıktığı akıl, ilahi hakikati idrak etme iddiasında olan yahut emirlere mantık çerçevesinde bakan materyalist akıldır. Hazreti Ali Efendimiz’in (radıyallahu anh) bu mevzuda hoş bir sözü bulunmaktadır. Halife Efendimiz der ki: *“Din, akıl ve görüş ile olsaydı, meshin üstünü değil, altını meshetmek daha uygun olurdu.”* (Ebu Davud)

Bu yazılanlardan benim anladığım “Akıl mı? Aşk mı?” gibi ayırt edici sorular yerine varlığın atası olan bu iki kavramın cem olarak fikrimi, zikrimi oluşturduğu oldu. Mevlana Hazretleri de bunlardan birinin yoksunluğunda (sözüm meclisten dışarı olsun) kişinin ‘topal eşeğe’ benzediğini vurgulamıştır. Bir nevi Şeyh Galib’in Hüsn-ü Aşk adlı eserinde aşk isimli gencin sevgilisine (Hüsn) kavuşmak için gittiği yolda nefis âleminde cezbeye kapılıp suretlerden ve hayallerden kurtularak vahdet sırrına erişmesi gibi.

Kendisini aşkın çocuğu olarak adlandıran Hazreti Mevlana; aşkı, her sufünün yaşaması gereken bir hâl olarak görür. Ona göre ancak aşkla sevgiliye, Hakk'a bağlanan gönül muteberdir. (Mesnevi, I / 1853) Yüce Pir, Cebrail’i (aleyhisselam) akıl, Ahlak-ı Hasene’yi (sallallahu aleyhi ve sellem) aşk olarak görmektedir. Mesnevî’de şöyle bir muhavere sahnesi yer alır: *“Ahmed, Sidre’den Cebrail’in gözetme yerinden, makamından, sınırından geçince, Cebrail’e:*

-Haydi, ardımca uç! dedi. Cebrail dedi ki:

-Yürü yürü, ben senin dengin değilim! Hz. Ahmet tekrar:

-Ey perdeleri yakan! Gel, ben daha kendi yüce makamıma gitmedim ki. dedi. Cebrail:

-A benim güzel nurlu arkadaşım, bir kanat çırpıp buradan ileriye geçsem, kolum kanadım yanar!” (IV, 3801)

Ve Hz. Mevlana ilave eder:

“Ey Cebrail, ister yüce ol, ister büyük, sen ne pervanesin ne de mum! Mum yanınca, pervaneyi çağırdı mı, pervanenin canı, yanmadan çekinmez” (IV, 3807-8)

Mevlevi Üstadı Mustafa Özbağ’ın (kuddise sırruhu) her ay İzmit saatçi Ali Efendi konağında gerçekleştirdiği mesnevi sohbetinde Mevlana Hazretleri’nin *“Kimin aşka meyli yoksa o kanatsız bir kuş gibidir. Vah ona!”* beyitini şerh ederken hoş bir teşbih yapmıştır. *“Akıl, ayaklı binektir. Ata binerseniz menzile gidersiniz ama kanatlı bir bineğe binerseniz menzile çok hızlı ulaşırsınız. Ayaklı binekle giden der ki “Ben güvendeyim.” bir şekilde de doğru ama kanatlıya binende çok hızlı gider. İnsanın ise nefesi bellidir. Bu sayılı nefeste menzile ulaşmak zorundadır, uçmak zorundadır.”* (5 Temmuz 2011)

Sonuç olarak mevzuyu ve şahsi düşüncelerimi ne kadar dağıtmış olsam da toparlamaya çalışarak diyorum ki; Rabbimizin bizlere nimeti olan cüzi irademiz ile niyetimizi samimi turalım. Aklimızla iyiye ve güzele ulaşmak için gayret içerisine girelim yani tabiri caizse camiye bulup imamın arkasında saf duralım, sonrada cüzi aklımızı imama teslim edelim. Bir imama tabi olduk, bir âşık bulduk diyebiliyorsanız ne mutlu sizlere, ne mutlu bizlere. Mustafa Özbağ Efendi’nin dediği gibi *“Bir âşık bulanın bu dünyadaki işi bitmiştir.”*

Yok; bir âşık, bir mürşid bulamadığınızı düşünüyorsanız el-Vedud olan yaradanım şu âlem-i esbab’da aklınızı teslim edebileceğiniz dostlarıyla, veli kullarıyla yolunuzu birleştiresin inşallah.

Belki de akılla yapılan ama salih olan niyetlerin hürmetine ümit ederim ki, Hazreti Mevlana’nın şu sözü üzerimizde tecelli olur.

“Akıl tedbirlere koyuldu, düşüncelere daldı mı aşk, ta yedinci göğe kadar gider. Akıl, hac etmek için deve aramaya koyuldu mu aşk, safa dağına çıkar.” (Divân-ı Kebir, IV, s. 304)

PEYGAMBERLER TARİHİ

Semine NAŞİRE

Bizim Peygamberimizin yolu aşk yoludur. Biz aşkın çocuğuyuz; aşk bizim anamızdır. Ey bizim çadırımızın altında gizlenmiş olan annemiz! Sen bizim nankör tabiatımız yüzünden saklandın.” (Rubai 57)

Tasavvufta önemli bir yere sahip olan Mevlana Hazretleri; tefsir, hadis, fıkıh, mantık, edebiyat, matematik, fen, tıp gibi ilimlerde uzmanlaşmıştır. Hayatı boyunca kendini ilime, ahlâka, aşka ve Allah'a adanmıştır. Habibullah'a (sallallahu aleyhi ve sellem) olan sevgisi ve saygısı o kadar büyüktür ki, eserlerinde O'nun için; Kerem Denizi, İki Âlemin Güneşi, Varlığın Özü ve Özeti, Âdemoğullarının Rahmeti diye bahseder.

Gerek Kur'an-ı Kerim'e, gerekse sünnete sıkıca bağlı bir yaşam süren Mevlana Hazretleri, bağlılığı sayesinde hayatı boyunca bu çizgiden ayrılmamıştır. Rasulullah'a (sallallahu aleyhi ve sellem) ve O'nun sünnetine olan bağlılığını şu sözleriyle dile getirir: "Ahmed'in sünnetini bırakma, O'na mahkûm et kendini." (Mesnevi VI/482) "Ey kardeş, bir olan Allah'a ve Muhammed'e (sallallahu aleyhi ve sellem) yapış ki ten Ebu Cehil'inden kurtul!" (Mesnevi I/782)

Sünnete bağlı oluşu O'nu zahiri benzerlikte kısıtlı bırakmamıştır, hatta bâtın olan iç âlemini Rasulullah'a (sallallahu aleyhi ve sellem) benzetmeye daha çok önem vermiştir. Sohbetlerinde talebelerine sık sık sünnete bağlı kalmayı anlatıp; seven sevdiğine benzer ve seven sevdiğinin boyasıyla boyanır felsefesini dile getirmiştir. Hatta başından şöyle bir olay geçmiştir: Mevlana'ya bir gün birisi gelir ve Hazreti Peygamber'in (sallallahu aleyhi ve sellem) kuşağının olup olmadığını, varsa nasıl olduğunu, kaç arşın uzunlukta ve hangi renkte olduğunu sorar. Mevlana;

-Bunu bilmekle ne yapacaksın, eline ne geçecek? Hazreti Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) kuşak kullanırdı, kullanmazdı; vardı veya yoktu bunu bilmek sana ne fayda verecektir? diye sorar. O kimse der ki: "Sakalım O'nun sakalı gibi oldu. Sarığım da O'nun sarığına benzedi. Hatta ayaklarımda çöl ayakkabısı var. Konya toprağında çöl terliği ile geziyorum. Elbisem de onunkine benzedi. Geriye acaba Hazreti Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) kuşak kullanıyor muydu kullanmıyor muydu meselesi kaldı. Bunu kimse cevaplayamadı. Onun için sana geldim. Ben O'na benzemek istiyorum." der. Mevlana ona cevap olarak: "Sen bu kafayla benzesen benzesen ancak Ebu Cehil'e benzersin." dedikten sonra sözlerine şöyle devam

eder: "Dış görünüş ve kıyafet itibariyle Hazreti Peygamberle (sallallahu aleyhi ve sellem) Ebu Cehil arasında bir fark yoktur. Fark suretlerde değil, siretlerdedir. Sen de Hazreti Peygamber'in (sallallahu aleyhi ve sellem) şekil ve kıyafetinden nelerin olduğunu değil, Hazreti Peygamber'in (sallallahu aleyhi ve sellem) ahlâkından, dürüstlüğünden, hoşgörü ve insanlığından ne var onu söyle! O'na ancak öyle benzersin."

Rasulullah'a (sallallahu aleyhi ve sellem) olan bağlılığını anlatırken O'nu anlamanın büyük önemi olduğunu ve O'nu tanımanın gönüldeki ön yargı, kin, kibir gibi kötü huylardan temizlemedikçe mümkün olmadığını şu sözüyle belirtmiştir: "Ancak gönlü kötü olan, O'nun işlerini kendi bilgisizliğine, kendi hırsına göre mukayese eden kişi O'nun hakkında bir şüpheye düşer. Sarı camdan bakarsan güneşin nurunu sapsarı görürsün. O gök ve sarı camı kır da eri ve tozu gör!" (Mesnevi I/3955)

Hayatını Kur'an ve sünnet çerçevesinde geçiren Mevlana Hazretleri'ne bir gün Emir Süleyman Pervane gelir ve kendisine öğüt vermesi için ricada bulunur. Mevlana bir zaman düşündükten sonra;

-Emir Pervane Kuran'ı ezberlediğini duyuyorum, doğru mu?

- Evet.

- Ayrıca Şeyh Sadreddin'den hadis ilmi okuduğunu da duydum.

- Evet doğrudur.

Bunun üzerine Mevlana şöyle buyurur: Mademki Allah ve O'nun Peygamberinin sözlerini okuyorsun, o sözlerden öğüt alamıyorsan hiçbir ayeti kerime ve hadis-i şerifin emrine uyamıyorsan, benim nasihatimi nasıl dinler ve ona uyarsın!

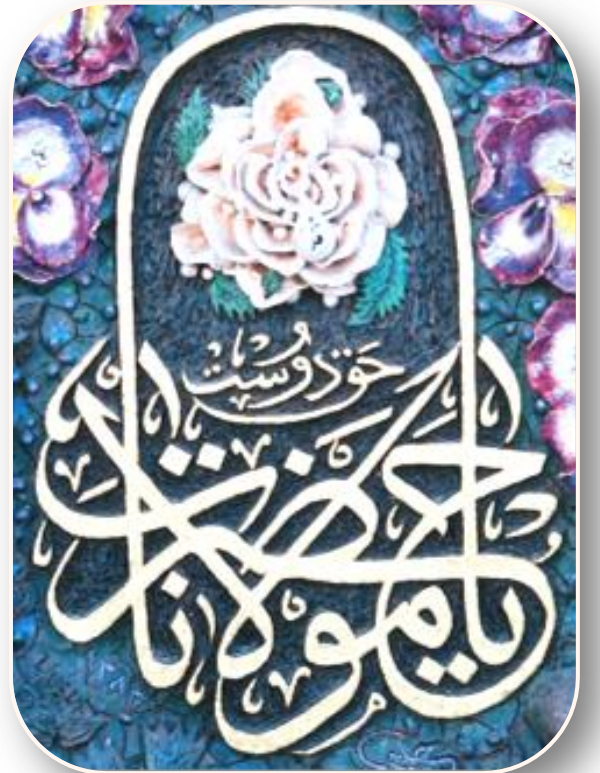
Peygamber aşığı olan Mevlana Hazretleri Rasullullah'a (sallallahu aleyhi ve sellem) olan özlemini şöyle dile getirir; "Yel beni size götürseydi, yellerin eteklerine sarılırdım. Sizi öylesine özledim ki, kuştan daha tez uçar gelirim size."

Aşkta ve sevgide akla yer yoktur. Çünkü Mevlana Hazretleri'ne göre akıl insanı yarı yolda bırakır. Hakk'ın ve Habibi'nin karşısına çıktığında ortaya akli değil gönlü koymayı savunur ve şöyle der; "Anne yavrusuna süt vermek için çocuğu çağırırsa çocuk delil ister mi, güvenerek hemen koşar. Peygamber anadır, hâlâ sözlerinde delil ve mantık mı ararsın?" (Mesnevi 2/3595)

Bir âşık olarak yaşayıp âşık olarak vefat eden Mevlana, ölümün son olmadığını aslında sevgiliye vuslatın, kavuşmanın, hasretin bitişinin diğer bir adı olduğunu şu sözleriyle hatırlatır bizlere: "Ölüm; yaratılmışın Yaradan'a kavuşmasıdır, Şeb-i Arus'dur!"

Ölümü ölüm olmaktan çıkararak ve "Düğün Gecesi'ne" çeviren fisebilillah âşkıdır. Ancak aşk yolu meşakkatli bir yoldur ve bu yolun kapısı sadece aşktan nasibi olanlara açıktır. Aşk vardır lâkin âşık olacak azdır. Üstadım Mustafa Özbağ'ın da bir sohbetinde dile getirdiği gibi;

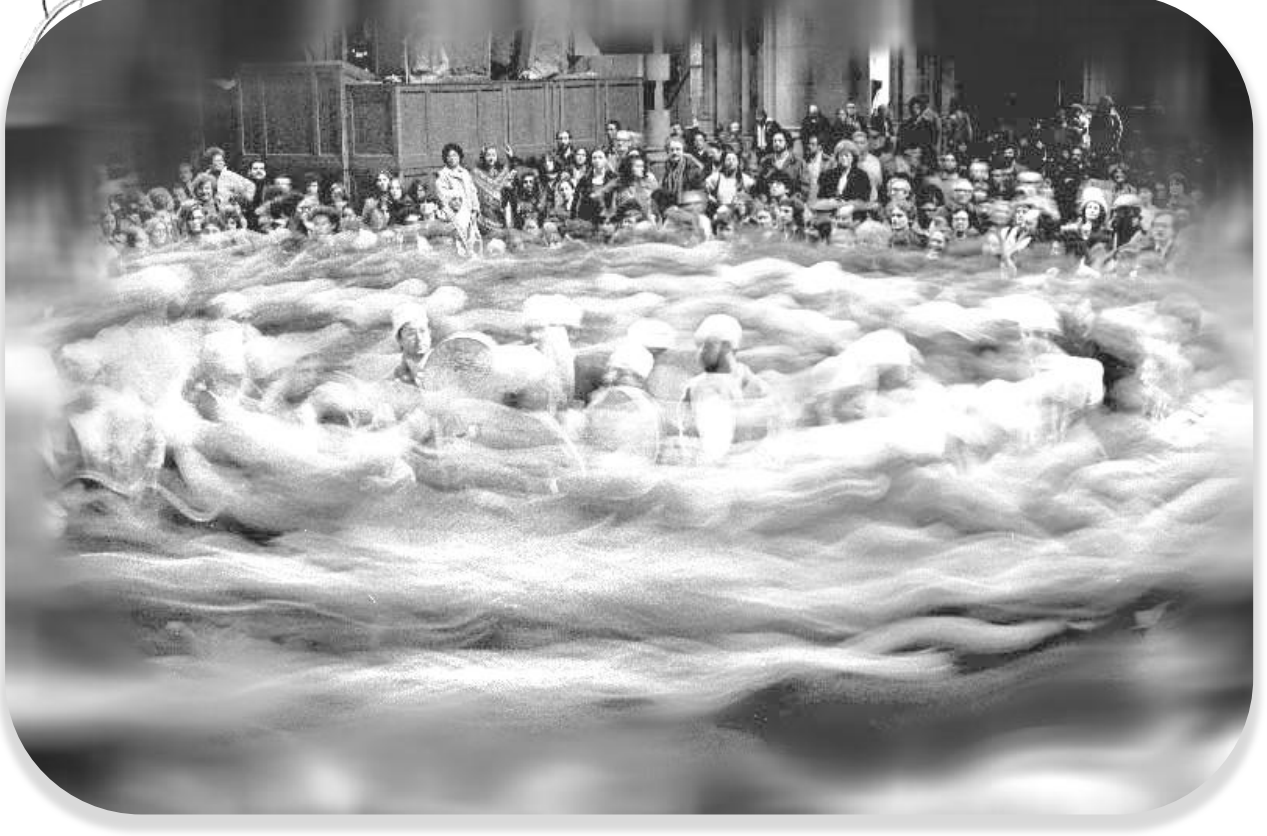
-Aşk'a teslim olacak âşık gerekir." Ve buyurur; "Bana bir âşık bulun; beni aşka götürsün! Bana bir sevdalı bulun; beni sevdaya götürsün! Bana öyle bir âşık bulun ki, nasıl âşık olunuyormuş anlatsın! Bana bir âşık bulun ki; o aşk yolunda neyimi feda etmem lazım anlatsın! O halde aşkın önünde kendini teslim edenler nerede? Aşkın önünde hiç olacak olanlar nerede? Ve Mevlana Hazretleri gibi ölüme değil sevgiliye gidecek olanlar nerede?"

ZİKİR

Hümevra ÖZGÖNÜL

Senfoni

Bir senfonidir zikir.

Sen ise bu orkestrada kâh bir neyin nefesinde bulursun O'nu, kâh bir bendir vuruşu dokunur kalbinin bam teline. Kocaman bir orkestranın bir parçası olursun o anda. Kaldırırısın kalbindeki nurun üzerindeki perdeleri tek tek. Önce diline düşen zikir birer birer kuşatır bütün azalarını. Belki Bakara Suresindeki:

-Onlar kördür görmezler, sağırdır duymazlar, kalpleri mühürlenmiştir, anlayamazlar.

ayetinde bahsedilen kişi iken. Belki yüreğine hitap etmezken tüm harikuladeliikleri ve belki de O'nu unutmakla kalbine vurduğun her mühür, zikrin balyozuyla tek tek yıkılır, paramparça olur.

Bir senfoniye katılmıştın ya hani, hani kocaman bir orkestra açmıştı ya kollarını sana. İşte sana düşen tek şey o orkestranın ritmine bırakmaktır kendini. Bir aşk cümbüşünün içindedindir artık. Dilin dillenir bir anda. Gayri iradi bir zikir halindeyken insan, anlamlanır nefesi bile. Farkına varır her nefesindeki sevgilisinin. Sonra tek tek iner zikir balyozları, her zikrediş farklı bir azanın uyanışıdır. Dile, göze, kulağa, bedene, kalbe vurulur balyozlar; tüm mühürler tuzla buz olur.

Şimdi yıkılma ve yeniden inşa edilme zamanıdır. Şimdi yeniden hayat bulma zamanıdır. Şimdi bir mimar kalbine Sevgilinin köşkünü inşa etmek için seslenir. Dinle, der. Herşey sevgiliden bahsediyor, dinle... O zamana kadar sadece duyan kulak dinlemeyi keşfeder. Bakan göz, görmeyi zevk eder.

Ve yine O Âşık mimar der ki bizlere:

-Sevenin dilinde sevdiği vardır, konuştu mu O'ndan konuşur; gözünde sevdiği vardır, baktığı yerde O'nu görür; kulağında sevdiği vardır, duydu mu O'ndan nağmeler duyar.

Âlemler yüzü suyu hürmetine yaratılan Rasulümüzde:

-Bir şeyi çok seven O'nu çok anar buyurmuştur.

Allah'ın sevgisi de zikir ile belli olur. En Sevgili de derki:

-Kulum beni sevdi mi ben onun tutan eli, yürüyen ayağı, gören gözü, duyan kulağı, konuşan dili olurum. Ve bir kutsi hadis-i şerifte:

-Kul Allah'ı sevdi mi, Allah'ın kulunu sevmesi vacip olur der.

Kâinattaki her şey zikir halindedir ve her şeyin sevgilisini zikrediş lisanı farklıdır. Göz zikreder mi? Kulak zikreder mi? Evet, zikreder. Göz geceye bakar, O'nun Settar isminin tecellisini görür. Kulak, annenin çocuğunu olan merhametinden doğan sözleri dinler, O'nun Rahman ve Rahim oluşunu duyar. Her şeyde O'ndan bir şeyler bulursun. Efendimizde:

-Seven sevdiğiyle beraberdir. buyurmuştur. Zikir halinde olduğumuz her an O'nunla beraberiz. Nitekim bunun delili Bakara Suresi'nin:

-Siz beni zikrediniz ki, bende sizi anayım. 152. ayetidir. Yine başka bir delil şu kutsi hadistir;

-Kulum beni zikrettiği müddetçe ben onunla beraberim.

Kâinat keşfedilmeyi bekleyen bir hazinedir, açılır kapılar ve sen söylersin:

-İstemem Sevgili, Sana açılmayacak kapının tokmağına dokunmak istemem. Çalmam arkasında Sen olmayan zilleri. Sana Rabbinden bahseden her şey sevgilidir artık ve yine dersin;

-Bana O'ndan bahsedin, O'ndan konuşmayanlar sussun. Ya O'nu söylesin ya da sussun. Sevgilimi anlatın bana. Anlar kâinat Sevgiliye olan açlığını, susuzluğunu ve O'nu anlatmaya başlar sana. Konuşmaya başlarsın; denizle, bulutla, kuşla, rüzgârla...

Dedim ya her şey Sevgilidir sana, sıkıntını bile seversin O'nunla çünkü oda sevgiliden bir şeyler barındır. Kahhar oluşudur belki o an tecelli eden. Sen O'nu zikredersin. Senin Sevgiliden gördüğün her şeyde seni sevgili görür. Güller senin koklamayı bekler çünkü sensindir gülü koklarken O'nu zikreden.

Yollar senin yürümeni ister üzerinde,
adımlarındaki zikre hasret,
yollarda yolunu gözler.

Peygamber Efendimiz vaaz verdiği kütüğü bırakıp minberde vaaz vermeye başladığında kütüğün ağlaması gibi... Sevgiliyi ananlar sevgilisine sevgili olanlarla buluşmak ister.

Kütük ağlar sevgilimin sevgilisi bırakma beni, yine O'nu an üzerimde diye.

İşte böyle sarar orkestranın cümbüşü seni, sende sımsıkı sarıl ki ona, sevilmeyle en layık olanın sevgisiyle dolup taşabileşin...

Dolup taşanlardan olmak ümidi ile... Huu

BİR GEVHERDİR GEVHER HATUN

Cennete adı düşmüş güzel, kimine eş, kimine yar, kimine yara!

Peygamber'e (sallallahu aleyhi ve sellem) dünya hayatında sevdiren üç şeyden biri... Kaburganın altın parçası, kadın! Kadının tarih sahnesine çıkışı Havva annemiz iledir. Havva, cennette Adem'e (aleyhisselam) takdim edilen eş, latif ruh, nazenin bedendir. Havva, hala dönmekte olan dünyanın gelmiş geçmiş milyarlarca kadından ilki... Ve sonra bir bir geldi hepsi. Nice kadınlar gördü âlem, nice analar, nice kız çocukları gelip geçti.

"Kadın Hak nurudur, sade sevgili değil, sanki yaratıcıdır yaratılmış değil." (Mesnevi 1/2437) diyen Hazreti Mevlana, kadınların yaratıcının lütfu -ikramı olduğunu ve anneliğini bu beyitle vurgulamıştır. Kadındaki doğurganlık Allah'ın Hâlık isminin tecelliyatını gösterir ve bu tecelliyata mazhar olan kadınlardan biri de Mevlana'nın ilk eşi Lala Şerafaeddin'in kızı Gevher Hatun'dur. İsminin anlamı; mücevher, inci, elmas ve bir şeyin aslı, mayası olan Gevher Hatun Hazreti Pir'in değerlisi ve isminin manasındaki elmas gibi kıymetli tuttuğu eşidir. Gevher Hatun Mevlana Hazretleri'nin "*Gül Hatunu*"dur.

1225 yılında tanışan Mevlana ve Gevher Hatun'un nikâhı Konya'da kıyılmıştır. Mevlana Hazretleri bu esnada 18 yaşındadır. Hazreti Pir'in, hanesinin mayası Gevher Hatundan olan oğullarının isimleri, Sultan Veled ve Alaaddin Çelebi'dir.

İlme önem veren, hadis ve fıkıh ilmine sahip, zamanın âlime hanımlarından biri olan Gevher Hatun; sık sık ilim meclislerinde bulunur, Hz. Mevlana'ya bu konuda destek olurdu. İrşad vazifesi için Şam'a gitmek üzere yola koyulan Hz. Pir'in yoldaşı, yine Gevher Hatun'du. Mevlana ve Gevher Hatun Şam'da 7 yıl ikamet ettikten sonra

Konya'ya geri döndüler. Dönüş yolunda Gevher hatun sıtma hastalığına yakalandı. Hekimlerin; "Yolculuğa devam etme." uyarılarına rağmen yolculuğa devam eden Gevher Hatun, Konya'ya döndükten 10 gün sonra Mevlana'sına veda etti.

"Kadın bilmeyene nefis, bilene nefestir." diyen Mevlana hazretlerinin eşi Gevher Hatun'la aralarında geçen herkesi kıskandıracak güzellikteki şu diyalogla yazımızı tamamlıyoruz.

-Bu kadar âşıkısın Mevla'ya, şükürler olsun, bu aşkı yaşayıp yaşatana. Peki, bana ne kadar âşıkısın?

-Sen benim; yaratandan ötürü yaratılanı sevişim,
Bir adım gelene on adım gidişimsin
Ve herkesi olduğu gibi kabul edişimsin.

Sen benim; yalandan ve sahteden kaçışım,
Riyadan bıkişım, gerçeği arayışımsın
Ve nihayet doğrunun tadına varışımsın.

Sen benim; haksızlığa ve zulme baş kaldırışım,
Mazluma kucak açışım, zalime düşmanca bakışımsın,
Ve mağdurdan yana tavır alışımsın.

Sen benim; bugünüme şükür ve yarınıma dua edişim,
Azla yetinişim, çoğa göz dikmeyişimsin,
Ve kapanmayan avuç içimsin.

ÂLEMLERE RAHMET

(sallallahu aleyhi ve sellem)

VE ÇOCUKLAR

Sevgi Peygamberi sallallahu aleyhi ve sellem...
Sevilen Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem...
Seven Peygamber sallallahu aleyhi ve sellem...

Rabbimiz, sallallahu aleyhi ve sellem'i sevdi. Sevginin eğitimdeki önemini ve örneğini O'nunla gösterdi. Günümüzde en az değişen şeyin eğitim olması gerekirken, maalesef en çok değişen şeydir. Eğitim eskimez, ancak deneme yanılmayı çok yaşar. Hiç bir anne-baba çocuklarını "deney tahtası" olarak kullanmak ister mi? Asla! Rol modelimiz olan Hz. Peygamber'i (sallallahu aleyhi ve sellem) Rabbi eğitmiştir. O'nun çocuklara davranışı da Rabbimizin istediği gibidir. O (sallallahu ve sellem) çocukları "ÇİÇEK" olarak görüyordu. "Onların kokusu, cennet kokusudur." deyip, bu sebeple torunlarına "reyhanlarım" diyordu. Reyhan; çok güzel koku veren, görünümü iç açıcı, ama bakımı ihtimam isteyen bir çiçektir.

O'nun öpülesi, sevilesi, koklanası çiçeklerimizi yetiştirmekle vazifeli anne-babalara da; "Çocuklarınıza iyi davranın, onları iyi terbiye edin." diye tavsiyede bulunduğunu görüyoruz. Küçükken iyi koklanamayan çiçekler, ileride çevrelerine hoş olmayan kokular yayalar. Bu kokudan en çok rahatsız olan ve en çok bu kokuyu duyanlar da, çiçeklerini zamanında iyi koklayamayan ebeveynlerdir. (Tirmizi, Sünen)

Çocuklarımızın oyunlarına melekler katılıyor, sizler de o daireye girmek istemez misiniz? Bir gün Hazreti Hasan ve Hazreti Hüseyin oynamaktaydılar. Hazreti Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) de katıldı oyunlarına. O gün ki oyunda Hazreti Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) bir tarafı tutuyordu. Hazreti Hasan'a ilgi göstermekteydi. Oyunu izlemekte olan baba Hazreti Ali'nin gözünden bu durum kaçmadı.

Çünkü Hazreti Peygamber'in (sallallahu aleyhi ve sellem) her zamanki halinden farklı bir tutumdu bu. Sormadan edemedi: *"Ya Rasulallah! Niçin Hasan'ın tarafını tutuyorsunuz? Hâlbuki Hüseyin daha küçük."* Kıymetli dedeleri inanılmaz güzellikteki cevabı ile reyhanların babası Hazreti Ali'yi rahatlatmıştı: *"Hüseyin'i de Cebrail tutuyor."*

Rabbimizin çocuklara verdiği değer ve sevgi öyle büyüktür ki, Habibi'ni ve en büyük meleğini onlara oyun arkadaşı etmiştir.

Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) dilini torunu Hasan'a doğru uzatırdı. Çocuk dilinin kızıllığını görünce neşe ile dolardı. (Suyuti-Tarih-i hulefa-sh:189)

Ensar çocuklarından Mahmud bin Rebiî beş yaşlarındayken Hazreti Peygamber'in (sallallahu aleyhi ve sellem) bir kovadan ağzına su alarak yüzüne püskürttüğünü rivayet eder. (Buhari)

Yala ibni Murre'nin nakline göre bir davete gitmekte olan Hz. Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) yolda çocuklarla oynamakta olan torunu Hüseyin'i de beraberinde götürmek için yakalamak ister. Fakat çocuk bir sağa, bir sola kaçmaya başlayınca, Hazreti Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) yakalayınca kadar onu taklit ederekten sağa sola koşarak peşinden gider. Tutunca elinin birini ensesinin altına, diğerini çenesinin altına kor, ağzını ağzına dayayarak öper ve *"Hüseyin bendendir, ben de Hüseyin'denim"* buyurur. (İbn-i Mace)

Hazreti Cabir bir gün Rasulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) huzuruna girdiği bir sırada sırtına Hasan ve Hüseyin'i bindirmiş olan Hazreti Peygamber'in (sallallahu aleyhi ve sellem) dört ayak vaziyetinde yürümekte olduğunu görür ve Cabir dayanamaz, gülümseyerek: *"Deveniz ne iyi deve, sizler de ne iyi binicilersiniz."* der. (Kenz-ul Ummal)

Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) çocuklarla olan diyalogda fiziksel temasın çocuk ruhundaki inanılmaz etkilerini ve onları rahatlattığını biliyor, onlarla olan ilişkilerinde olabildiğince yakın oluyor ve onların da yakın olmasını sağlıyordu.

Bir peygamberin eli ile sevmek. Sevgi ve şefkat dolu bakışları ile göz göze gelmek... O'nun mübarek dudaklarından öpülmek... Sahabe döneminde çocuk olmak büyük bir lütuftmuş. Hayal ediyorum, sahabe efendilerimiz de çocuk olmayı çok arzulamıştır diye düşünüyorum.

Çocukların ellerinden tutan bir peygamberdi O (sallallahu aleyhi ve sellem). Elleri tutulan bir peygamber... Bir arkadaş gibi el ele... Bir çocuğun elini tuttuğunda, çocuk bırakıncaya kadar elini çekmezdi. Elini ilk bırakan olarak "seni istemiyorum" mesajını vermezdi. Sevgide incelik... Çoğu zaman farkında olmayız çocukların ne derece naif ve nazik yaratılmış olduklarının. Belki de onların kalbini kırarak kalp kırmayı ilk biz öğretiyoruz onlara; "Çocuktur anlamaz." diyerek. Bırakılmayan eller, hiçbir kalbi kırmayacak ve kimsenin ellerini bırakmayacaktır.

Reyhanlarımızdan Hazreti Hasan'ın duası ile yazımızı bereketlendirelim:

"Dedem Hazreti Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellem) bana şu duayı da öğretmişti: ***"Ey Allah'ım! Beni hidayete erdirdiğin kimselerden eyle, âfiyet verdiğin kişilerden eyle, dost edindiğin kullarının arasına kat! Verdiğin şeyleri benim hakkımda mübarek kıl ve hüküm verdiğin (takdir ettiğin) şeylerin şerrinden de koru. Senin dost edindiğin bir kişi asla zelil olmaz."*** (Ahmed b. Hanbel, I, 200)

Amin...

CENNETTEN BİR SES GELİR Kİ ADI REBAB

Hazırlayan: Karîa ECRİN

“Rebab, İsrâfil’in nefesi ile seslenmede. Bu yüzden ki, rebabın sesi aşk ateşi ile kavrulan gönülleri diriltir. Onlara yeniden can verir.” (Divan-ı Kebir)

Gövdesi hindistan cevizi kabuğundan olup, üzerine deri gerilen ve atkuyruğundan oluşan tellerine, atkuyruğundan yapılan yay sürülerek icra edilen rebab, perdesiz bir müzik aletidir. Uzunluğu yaklaşık olarak 65cm’dir. Rebab üç telli bir sazdır. Teller sırasıyla en soldaki rast, ikincisi yegâh, üçüncüsü kaba rast olarak akort edilir. Genellikle gövde ile aynı ağaçtan yapılan bir çubuk, tekne delinerek alttan 15 cm kadar dışarı çıkartılır. Dizler arasına sıkıştırılarak çalınır.

Hız. Mevlana’nın ve oğlu Sultan Veled’in bu müzik aletini icra ettiklerine dair güçlü deliller bulunmaktadır. Rebabın tesirli sesi Hz. Mevlânâ tarafından rubailerinde, beyitlerinde methedilmiştir.

“Ey gönlümün rebabına mızrap vuran! Rebabın çıkardığı bu iniltiden gönlümün cevabını dinle.” (Rubailer)

“Aşk rebabının feryadı, inlemesi, gerçek sevgilimizin, gönül sultanımızın yayından, O’nun mızrabındandır. Sakın; bu, rebaptır, bu sesi rebab çıkarıyor deme.”(Rubailer)

“Rebaptan fişkiran İsrafil sesi, kebab olmuş yürekleri tazelandirdi, onlara can verdi. O boğulmuş bitkin sevdalar, suda balıklar gibi oynaşmaya başladı.”(Rubailer)

Hız. Mevlana’nın rubailerinde de büyük bir övgüyle söz ettiği rebab, klasik Türk musikisinde ve ayrıca müzik terapisinde başarı ile kullanılmıştır ve hala kullanılmaktadır. Rebabın Horasan’da doğduğu, ardından Mevlânâ’nın babası Sultan-ül ulema Bahaaddin Veled önderliğindeki göç kafilesi ile birlikte Anadolu’ya geldiğine ve Mevlevî kültürünün bünyesinde geliştiğine dair bilgiler bulunmaktadır. Osmanlı döneminde, padişahın çocuklarının sünnet düğünü gibi büyük eğlenceleri konu alan eski minyatürlerde, sazendelerin arasında rebab icra edenler de göze çarpmaktadır. Rebab, yine bu eski minyatürlerde görüldüğü üzere, hanımların ilgi gösterdiği bir saz haline gelmiştir.

Rebabın sesini Rabbanî cennetlerin kapısının sesi olduğuna inanan Mevlana Hazretleri’nin aksine bunu duymaktan zevk almayan ve tasvip etmeyen insanlar da vardı. Konya bilginleri Kadı Sıraceddin’e başvurarak şeriatla haram olan rebab ve semayı reddetmesini istemişlerdi. Sıraceddin, *“Bu erin kuvveti. Tanrıdan. Bütün bilgilerde örneksiz, onunla uğraşmamak gerek”*. Bu söze kanaat etmeyen bir hoca fıkha, mantığa, usule, tefsire, tıba, nücûma ve sair bilgilere ait birçok meseleler tertip ederek Mevlânâ’ya yollamıştı. Mevlânâ da her meselenin cevabını o meselenin altına yazmış ayrıca bütün o meseleleri karıştırarak tek bir mesele yapmış, kâğıdın altına da; *“Bütün âlimler bilsinler ki dünya isteklerinden vazgeçtik, medreseleri tekkeleri onlara bıraktık. İstedikleri gibi bunların gelirlerinden faydalansınlar. Her şeyden vazgeçip bir bucağa sığındık. İşlerine yarasaydı, rebabı da din imamlarına bırakırdık. Fakat ne yapalım? Onlar rebaba haramdır diyorlar, aleyhinde bulunuyorlar. Rebab garip kalmış. Biz de o garibi okşamada ve onun gönlünü yapmadayız. Gariplere dost olmak erlerin kârıdır.”* sözlerini yazmış, kâğıda bir de rebab hakkında sözler ilave etmişti.

“Yâ Rabbî, Yâ Rabbî, rebabın tesbihi hakkı için çünkü rebabın tesbihinde yüzlerce soru, yüzlerce cevap vardır.” (Divan-ı Kebir)

“İşsiz güçsüz oturma, çabuk gel, içeri gir. Sema ehlinde rebâb sesi geliyor. O ermişlerin halkasına koş, onlara katıl.” (Divan-ı Kebir)

Mevlana Hazretleri’nin 55 rubaide, 38 gazelde yer verdiği, neyden sonra en çok andığı saz rebaptır. Kendisi de rebap çalan Mevlana Celaleddin’in oğlu Sultan Veled **“REBABNAME”** adında bir eser yazmış, kulağını cennetten gelen bu sese dayamıştır.

Yazımı tamamlarken bu cennet tınısıyla ilgili son sözü, sözlerin piri olan Hz.Mevlana’nın bir mecliste yaptığı şu konuşmaya bırakıyorum. Mevlana Celalaeddin-i Rumi bu mecliste, musikinin kalp ve ruh üzerindeki etkilerinden söz ederken;

“Rebabın sesi Rabbanî cennetlerinin kapılarının sesidir. Biz buradan onu duyar, onu zevk ederiz!” deyince musikiden haz almayan birisi;“Biz istesek de istemesek de dinlemek zorunda kalıyoruz. Kulağımıza geliyor, duyuyoruz ama hiç hoşlanmıyoruz! Tasvip de etmiyoruz!” deyince Hazreti Pir; “Haklı!” demiş,“Onlar da haklı. Zira biz rebapta cennet kapılarının açılış seslerini duyduğumuz için hoşlanıyoruz, onlar da kapanış seslerini duydukları için hoşlanmıyorlar.”

MEVLEVİLERİN ZİKİRİ ÂŞIKLARIN SOHBETİ SEMA Musavvibe

Mevlevi geleneğinde musiki heyeti eşliğinde, belli bir düzen dâhilinde icra edilen Mevlevi zikrine “sema” denir. Bu zikrullahı katılan dervişlere **semazen**, ayinin icra edildiği yere de **semahâne** adı verilir. Allah’a yaklaşmak için iç âlemin haricinde, azalarında ibadetle meşgul olması gerekir. Kalpte Allah için niyet olmazsa amel ve hareketlerinde bir kıymeti kalmaz. Sema iç âlemi fikir ve zikirle dolduran bir faaliyettir.

Mevlana, musikiyle icra edilen semayı şöyle tanımlar: “*Sema kendinden geçmek ve Hakk’a vasıl olmak suretiyle ‘bela’ sesini içitmektir. Sema, Yusuf’un kokusunu gömlekten alıp, Yakup’un derdine deva olmaktır. Sema ‘Benim Allah’la öyle bir zamanım olur ki, o an içinde bana ne bir melek-i mukarreb ne de nebiyy-i mürsel ulaşabilir’ hadisinin sırrına ermektir.*” (İbnMace, ikame,79)

Sema; sembolik olarak manevi bir yolculuğu, yani “kâmil insan” olma serüvenini, kâinatın oluşumunu, insanın âlemde dirilişini, Allah’a aşk ile niyaz edip kudret ve kuvvet sahibi olan Rabb karşısında acziyetini kavramasını temsili olarak anlatır. Sema insanın kulluğunu idrak edip Allah’a yönelerek kendisini diğer varlıklardan üstün kılan akli ile aşkı zikirle yoğurup nefsi ile mücadele etmesidir. Kısaca semanın bizcesi, aklın aşka karıştığı andır.

İnsanlık tarihi boyunca sema hakkında farklı görüşler olmuştur. Sema ehlinin bir ayağına gülsuyu akıtılırken diğer ayağına köz dökülmüştür. Sema ve ehli için pozitif noktada başta Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) olmak üzere sahabe efendilerimizin, geçmiş ve günümüzdeki sufilerin ve tabii ki Mevlana Hazretleri’nin sözleri, fiiliyatları bulunmaktadır. Bunların yanı sıra sema ve semayı sevenler için bidat yaftasını yapıştıran bir kitlede söz konusudur. Allah cümlemizi affetsin. Şeyh Ebu Talib el-Mekkî (radiyallahu anh) kitabında demiştir ki: “Eğer semayı hiçbir ayırım yapmaksızın toptan inkâr edecek

*olursak, bu durumda, semayı kabul ve tatbik eden yetmiş tane siddıki inkâr etmiş oluruz.”*Bu konuda cedelleşmek yerine Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)ve tebeut tabiinden örnekler vermeyi daha uygun buluyorum.

Ebû Zur’a, bize Enes b.Malik’den (radiyallahu anh) şu hadisi nakletti:“Rasulullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem)yanında bulunuyorduk. O anda Cebrail (aleyhisselam) geldi ve: “*Ya Rasulullah! Senin ümmetinin fakirleri zenginlerden yarım gün önce cennete girecektirler. Bu yarım gün (dünya günleri ile) beş yüz sene etmektedir.*” dedi. Bunu duyan Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem)sevinerek: “*İçinizde bize şiir söyleyecek kimse yok mudur?*” diye sordu. Cemaatin içinden bir bedevi: “*Evet ya Rasulullah, ben söyleyebilirim.*” dedi. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem): “*Öyleyse, gel söyle!*” buyurunca; arabi şu manadaki şiiri okudu: “*Ciğerimi soktu heva yılanı, ne tabibi var, ne de okuyanı. Ancak o aşkına daldığım Habib, O’dur bütün ilaçların sahibi tabib.*”Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)bunu işitince vecde geldi. Orada bulunan Ashab-ı Kiram da vecde geldiler. Öyle ki; Rasulullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem)omzundan ridası düştü. Vecd halinden çıkınca, her biri yerlerine döndüler. Muaviye b.Ebi

Süfyan: *"Hareketiniz ne güzeldi, ya Rasulullah!"* dedi. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem), *"Öyle deme ya Muaviye! Sevgilinin zikrini işittiğinde (muhabbetle coşa gelip) titremeyen, kimse kerim değildir."* buyurdu.

Rivayete göre; Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) Hazreti Ali'ye (radiyallahu anh): *"Ya Ali. Sen bendensin, ben de sendenim."* deyince Hazreti Ali (radiyallahu anh) sevincinden sallanmıştır. (Buhari, Ashabu'n-Nebi,9) Başka bir hadis-i şerifte Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) Cafer et-Tayyar'a: *"Sen hem yaratılış, hem de ahlak bakımından bana benziyorsun."* buyurunca Cafer el-Tayyar (sevinç ve şevkenden ayakta) sallanmıştır. (Buhari, Ashab'n-Nebi,10) Bu iki hadis-i şerifte geçen "sallanmak" tabirini Mevlevi Üstadı Mustafa Özbağ "sema etmek" olarak şerh etmiştir.

Ehl-i tasavvuftan olan Cüneyd-i Bağdadî (ö. 297/909) sema için, zaman, mekân ve ihvanın şart olduğunu söylemiş ve *"Fukaraya üç yerde rahmet iner: Birincisi semada; çünkü onlar, sesi Hak'tan duyarlar ve vecdle ayağa kalkarlar. (...)"* buyurmuştur.

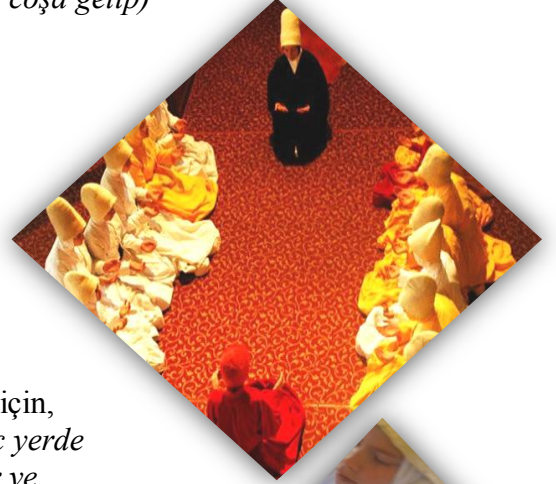
Rüvey'm'e sufilerin sema anındaki vecdinden sorulduğunda: *"Onlar sema anında, başkalarına gizli kalan manalara gözlerini açarlar. Cenab-ı Hakk sanki onlara: 'Bana gel, bana' der. Onlar da (bu ilahi davet ve cezbe ile) ferahlayıp sevinirler. Bu arada kendilerine bir perdelenme vaki olunca, ferah hali ağlamaya dönüşür."* diye cevap vermiştir.

Mevlevi Üstadı Mustafa Özbağ (kuddusî sırruhu) bir televizyon kanalındaki röportajında sema hakkında şunları buyurmuştur. *"Mevleviler semayı tüm kâinatın dönmesiyle ilişkilendirirler. Mevlana Celaleddin-i Rumi Hazretleri der ki: 'Ay döner, güneş döner, dünya döner, Allah'ı zikreden âşık da döner.' İçimizdeki atomlar dahi döner. Kâinat da komple, kozmik olarak arş-ı âlâ'nın etrafında döner. Melekler de arş-ı âlânın etrafında sema eder. Hatta bununla alakalı Cebrail (aleyhisselam) Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) ile bir sohbetinde diyor ki: 'Ya Muhammed, ben ne zaman yaratıldım bilmiyorum ama arş-ı âlâ'nın etrafında dönen bu meleklerin aynısını ikinciye henüz izleyemedim.' Tabi insanların hareketleri, davranışları, ritmik duruşları eğer yaratılışlarına uygun değilse o; insanın üzerine oturmaz. Yani dönmek bu noktada insanın fitratına aykırı olmuş olsa, insanlar dönemezler."* (OLAY TV - 2006)

Mevlana Celaleddin-i Rumi hazretleri denildiğinde akla "sema" gelmektedir. Yukarıda verdiğim örneklerde olduğu gibi Hazreti Mevlana'dan önce ya da yaşadığı dönemde, sufi olmamasına karşın dönerek zikir yapan başka kişilerde bulunuyordu. Ancak Pir-i Mevlana semaya farklı bir felsefe kazandırdı, vefatından sonra kurulan Mevlevilik tarikatı ile sistemli bir hale getirilen sema, gizemli bir değere dönüştürüldü. Bugünkü haline yakın şeklini 16. yüzyılda aldı.

Yaygınlaşan Bektaşilik'ten ayırt etmek için, semaya zaman içinde unsurlar eklenmiş, kurallara bağlanmış, öğretileri yeniden şekillenmiştir. Mevlana'nın yaptığı sema ile günümüzdeki sema arasında çok büyük bir değişiklik olmamıştır. Bunlar semanın zâhiri ritüelleridir.

Bâtini olarak ise her sema edene göre manası değişiyor gibi görünse de, özünde Allah'ı zikir, aşk, ibadet ve vecd yer almaktadır. Bu manada Hazreti Mevlana semadaki halini *"Semaya girdin mi, iki dünyadan da dışarı çıkarısın, semanın şu âlemi, iki âlemden de dışarıdadır. Aşk, kollarını boynuma dolarsa ne yapabilirim ben? İşte böylece sema ederken, kucaklarım onu, bağrım basarım."* (Divan-ı Kebir, C:3.G: 1295) sözcükleriyle ifade

etmiş ve devam ederek “*Cansız canlar, semaya girsinler, canlansınlar da ezel balının etrafında arılar gibi dönüp dursunlar!*” (Mesnevî, VI, 2924) demiş ve herkesi bu zikre davet etmiştir. Hazreti Pir’e göre; “*Sema diri olanın canına huzur verir ve bunu ancak canında can olanlar bilir. Sema, gönüller alansevgiliyle buluşmak içindir. Yüzlerini kibleye dönmüş kişiler, bu dünyada da semadadır, o dünyada da. Hele-hele sema edenlerin ortasında bir de Kâbe olursa. Bir parmak şeker istersin belki amma; gel, şeker madeni var burada, hem de bedava.*” (Mevlana, Gazel No: 339 - Nuri Şimşekler tercümesi)

“*Biz, savaşta yüzümüze kalkan tutmayız! Yani, biz âşıklar, nefisle savaşırken korkmadan, kahramanca savaşırız! Sema ederken de kendimizden geçeriz ne neyden, ne de deften haberimiz olur! Biz, zaten, Hakk'ın aşkı ile yok olmuşuz, aşkının ayakları altına serilmişiz.*

Biz, kat-kat aşkı; biz kel değiliz, biz sağır da değiliz.” (Mesnevî, VI, 2942)

Sema hakkında yaygın olarak merak edilen bir başka konu ise bayan semazenlerdir. Vermiş olduğum örneklerin hiçbirinde bayan ya da erkek ayrımı yapılmamıştır. Karabaş-i Veli Kültür Merkezi olarak bünyemizde şuan için mevcut olan 44 bayan semazenin yanı sıra farklı illerde de eğitimleri devam etmekte olan 8 ile 56 yaş arası bayanlar bulunmaktadır. Ve tarih boyunca da yer almışlardır. İslam’da ana kurallar vardır. Diğer doğru-yanlış olguları ise bu ana kuralların üzerinden yola çıkarak hayat bulurlar. Yani dini literatürde haram, helal, namahrem olguları nettir ve Kur’an-sünnet çerçevesinde gerçekleştirilen semanın adabının da önemli bir parçasıdır. Bu konuda hassas çizgi, kadın ve erkeğin (birbirlerine namahrem olanların) yan yana sema etmemesidir. Kültür merkezimizde bayanların her ay düzenli olarak sadece bayanlara yönelik gerçekleştirdikleri sema programları gibi faaliyetlerde Kur’an ve sünnetin kaidelerine titizlik gösterilmektedir. “*En büyük iş*” olan Allah’ı zikirten bayanları alıkoyma çabası gaflete düşmüşlerin işidir. Cennet ne yalnız erkeklere ne de kadınlardır. Hadis-i şerifte buyuruyor ya Allah Rasulü (sallallahu aleyhi ve sellem) “*Siz dünyadayken cennet bahçelerinde otlayınız.*” Bunun üzerine Ashab-ı Kiram Efendilerimiz cennet bahçelerinin neresi olduğunu soruyorlar. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)Efendimiz de “*Zikir halakalarıdır.*” buyuruyor.

Allah’ın ikram etiğini, kullarından sakınmamak duası ile kalbi, fikri, zikri halis olanlardan olalım.

Mesh Tahtasındaki Yolculuk

Öncelikle bilinmesi gereken şey semanın bir ibadet olduğudur. Bunun için talimlere abdest alarak katılmak en uygun olanıdır. Talime başlanmadan önce üç ihlâs, bir fatiha okunarak Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) Efendimiz başta olmak üzere, bütün Peygamberlerin, sahabelerin, imamların, pirlere, velilerin, dervişlerin, müminlerin ruhlarına hediye edilir. Ardından “*efdali zikir fa'lem ennehu*” denir ve boyun kesilerek üç tevhit çekilir. Eğitmen, “*Hû eyvallah illallah Muhammeden Rasulullah*” diyerek destur verir. Sema tahtasındaki çivi; nefsi temsil eder. Şu mesaj verilir; “*Canımı acıtacaksın biliyorum ama önemi yok. Seni de seviyorum, hatta öpüp başıma koyuyorum.*” Önce sağ ve sol dizler yere, ardından sağ ve sol eller tahtanın üzerine konur, çivi öpülür ve sağ ayakla tahtanın üzerine çıkılır. Çivinin üzerine tuz dökülür ve mesh giymeye başlayınca dek tuzun üzerinde sema edilir. Çünkü çark attıkça tuz eriyecek ve ayağın kaymasına yardımcı olacaktır. Bir başka gerekliliği de yaraya tuz basmak deyiminin tecellisini yaşamaktır ki, ayakta oluşması muhtemel olan yaraların mikrop kapmasını engeller. Sema eğitiminde ayağa sargı bezi, yara bandı gibi koruyucu olabilecek şeyler sarmak yahut krem ile yarayı yumuşatmak uygun değildir çünkü yaranın pişmesi gereklidir. Üstadımız Mustafa Özbağ “*Acı terbiye yöntemidir. Yola çıkanın yapması gereken edep ve erkândır.*” buyurmaktadır. Sıkça sorulan sorulardan birisi de semaya başlangıç yaşıdır. Semanın yaşı yoktur. Anne karnında dahi sema eğitimi alınır, bu insanlığın fitratında olan bir şeydir. Semanın özü itibariyle semazen olabilmek için sevmek kâfidir. Karabaş-i Veli Kültür Merkezinde bay ve bayanlara yönelik ücretsiz sema eğitimi verildiğini belirterek semanın fiziksel ritüellerinden kısaca bahsedelim.

Sema Eğitimi

Bizim usulümüze göre, semazen adayı ilk olarak çivisiz, düz bir tahtanın üzerine sadece tuz serperek eğitimine başlar. Bu dönemde derse başlama, tahtaya çıkma edep ve erkânını öğrenir. Ardından 'çiviye çıkmak' deyiminin tecellisi olan ayağın pişme devresi başlar.

1. YARIM ÇARK: En önemli husus; semazenin her çarkta Allah'ı zikretmesidir. Aksi takdirde yapılan iş ibadet olmaktan çıkar ve dönmekten ibaret olur. Semazen adayı başlangıçta kolları kapalı sema eder. Semazenin kendi etrafında attığı her adıma **çark** denir. Yeni başlayan adaylar çivisiz tahtanın üzerinde kendi etraflarında yarım daire çizerler. Yani ayaklarını, kaldırdıkları yerin tam karşısına koyarak 180°'lik bir açı oluşturmuş olurlar.

2. TAM ÇARK: Semazen adayı halen çivisiz tahtada kolları kapalı olarak sema etmektedir ancak bu aşamada adımları tam daire şeklinde olur yani ayağını sadece tek noktada yere koymaya başlar. Bu çarklar hızlanmaya başladığında aynı aşamaya çivili tahtada devam edilir.

3. Artık tam çarkta hızlanmış ve ayağını çividen ayırmadan en az beş dakika aralıksız sema edebilmektedir ve kollarını da açar.

4:Hiç durmadan ve ayağını çividen kaçırmadan 10 – 15 dakika sema edebilen semazen adayının dengesini ve çarkını oturttuğuna kanaat getirildiğinde tahtadan çıkar ve mesh giymeye hak kazanır. Meshle semaya alışana dek bu süreç devam etmektedir. Tahtada sema hudutları belli olduğu için çarkı sabitlemek daha kolaydır, meshe geçildiğinde çizili bir alan olmadığından başlangıçta adımların kayması normaldir. Bu durum sabitlendiğinde, kıyafet (tennure) giydirilir.

Sorularınız için mail gönderebilirsiniz
bayansemazenler@hotmail.com

ÇOCUK EĞİTİMİ VE AİLE

Bengisu UMMAN

MERHAMET

“Benim güzel yüzlü sultanım yüzüme güldüğü için, benim neslimin çocukları da hep güler yüzlü oldular.” (Eflaki, II 387)

Çocuğa verilen eğitimin ilk öğretmenleri anne ve babadır. Fakat ailenin bu öğretmenliği yapabilmesi için kendisini yetiştirmesi muhakkak gereklidir. Konfüçyüs bu konu hakkında *“Bir kişi kendisini yetiştiremezse ailesini düzeltemez, ailesini düzeltemeyen kişi, başkalarını yetiştiremez.”* demiştir. Çocuğu yalnızca annesi terbiye etmez. Baba da bu konuda kendilerini geliştirmelidir. Kimi babalar *“Bizim çocuğun eğitimiyle annesi ilgileniyor”* diyerek ilgilenmeseler de baba da bu konuda sorumludur. Bu konuda Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem): *“Hiçbir baba, çocuğuna, güzel terbiyeden daha üstün bir hediye veremez.”* buyurmuştur. Hazreti Mevlana bu noktada güzel örnektir. Mevlana Hazretleri'nin oğlu Sultan Veled Han Hazretleri, henüz meme emen bir çocukken daima babasının kucağında uyurdu. Mevlana teheccüd zamanı kalkıp gece namazı kılacağı vakit Sultan Veled bağırır ve ağlardı. Mevlana Hazretleri susturmak için namazını bırakır onu kucağına alır ve tekrar uyuturdu. (Eflaki II,196) Hazreti Mevlana çocukları okşamak ve onları sevmenin şeriat padişahı ve hakikat ayının feleği olan Peygamber Efendimiz'den müslümanlara kalmış bir miras olduğunu belirtmiştir. O'nun bir gün torunu Hz. Hasan'ı kucağına alıp sevdiğini, öpüp kokladığını gören bir zat *“Benim on çocuğum var, daha hiçbirini öpmedim”* demişti. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) o kişiyi manalı bakışlarla süzdü ve *“Merhamet etmeyene merhamet olunmaz.”* buyurdu. Bir başka hadisinde *“Biz çocuklarımızı öpmeyiz”* diyen bedevilere *“Allah kalbinizden merhameti çekip almışsa ben ne yapabilirim!”* buyurarak, soğuk yüzlü babalara şefkat ve merhamet dersi vermiştir. Allah-u Teâlâ bizleri birbirlerine merhametle muamele eden kullardan eyesin inşaallah.

SÖZÜN ÖZÜ: YEMEĞİN AZI

“Midesine düşkün olan çok mide ağrısı çeker, sızlanır durur. Zaten midesine düşkün olanların talihlerinde oruç yoktur.” (Divan-ı Kebir, 2. cilt, bölüm 36)

Beslenme alışkanlıklarımız, günümüzde birçok hastalığın sebebi haline geldi. Bunların başında ise mide hastalıkları yer alıyor. Günümüzde birçok insan mide rahatsızlığı yaşamaktadır. Bu durum çevresel etkilerden, yaşam biçiminden ya da beslenme düzeninden kaynaklanabilir. Özellikle beslenme düzenimiz mide sağlığı üzerinde önemli rol oynamaktadır.

Günümüzde en çok görülen mide rahatsızlığı reflü olarak bilinmektedir. Reflünün başlıca nedenleri ise; şişmanlık, aşırı yemek yeme, sindirimi güç olan yiyeceklerle beslenme, gebelik gibi faktörler sayılabilir. Nedenlerine dönüp şöyle bir göz atarsak, özellikle beslenme durumunun reflü üzerindeki etkisini görebiliriz. Reflü; mide içeriğinin yemek borusuna geri kaçışı olarak adlandırılır. Yemek borusuna geri dönen asidik içerik, yemek borusunda hasara neden olur ve ‘reflü’ hastalığı adını alır. Çoğunlukla mideden göğüs kemiği boyunca yayılan yanma ve ağrı şikâyetiyle ortaya çıkan reflü, aşırı kilolu ve hareketsiz yaşam tarzına sahip kişilerde kendini gösterir.

Bu konuyla ilgili Hazreti Mevlana da az yemenin önemine işaret eder. Ona göre mide, hastalığın yuvasıdır. Perhiz ise ilaçların başında gelir. Onun için manevi nimetlerle gıdalanmak daha önemlidir. Mesnevi’de şöyle der:

“Mideyi bırak da gönül tarafına salın. Salın da Allah’tan perdesiz selam aların.” (5. cilt-2510)

“Allah ‘Allah’ın verdiği rızıktan yiyin.’ dedi. Sen buradaki rızıkı ekmek sandın, hikmet olduğunu anlamadın ha!

Allah’ın verdiği rızık, insan mertebesine göre hikmettir. O rızık sonunda senin boğazında durmaz, seni öldürüp mahvetmez!

Bu ağzını kapadın mı başka bir ağız açılır. O ağız sır lokmalarını yer, yutar.

Bedenini şeytan aslanından kurtarabilirsen Allah sofrasında nice nimetler yersin!”

(Mesnevi, 3. cilt-3745)

Hayatı boyunca, kendine az yeme prensibini edinmiş olan Peygamberimiz’in (sallallahu aleyhi ve sellem) bu konuyla ilgili sünnetine bakacak olursak; Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyuruyor:

“Âdemoğlu, mideden daha şerli bir kap dolduramaz.

Âdemoğluna belini doğrultacak bir kaç lokmacık yeterlidir.

Ancak (nefsinin galebesiyle) illa da (mideyi doldurma işini)

yapacaksa bari onu üçe ayırсын:

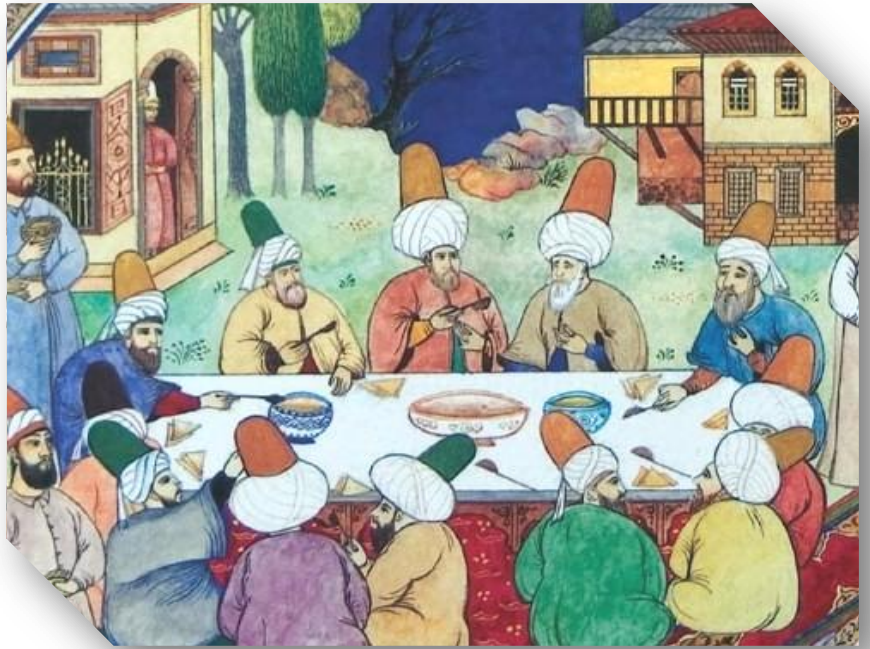
Üçte birini yemeğe, üçte birini suya, üçte birini de nefesine

(tahsis etsin, üçte birden

fazlasına yemek koymasın).”

(Kütüb-i Sitte-Tirmizi, Zühd 47, (2381);

İbni Mâce, Et’ime 50, (3349))

Sonuç olarak diyebiliriz ki; az ve sık yemek, aşırı yemekten kaçınmak, sindirimi kolay besinlerle beslenmek mide sağlığı açısından önemlidir. Mideye teslim olmak ise beraberinde hastalıkları da getirecektir.

ÖZLEMİNİ DUYDUĞUNUZ LEZZETLER
HAFSA KEVSER

MEVLEVİLİKTE YEME İÇME ADABI

Mevlevilikte edep olmazsa olmaz şartlar arasında yer alır. Söylenen her söz, yapılan her hareket bir hikmete tabidir. Mesela; ocağı söndürmek, ışığı yakmak gibi kelimeler yerine ocağı dinlendirmek ve ışığı uyandırmak gibi tabirler kullanılır. Ben denmez ‘biz’ yahut ‘fakir’, sen denmez ‘nazarım’ denir.

Mevlevilerde bu anlayışın görüldüğü en önemli yerlerden biri mutfaktır. Mevlevilikte mutfağın ayrı bir yeri ve önemi vardır. Bir aşçıya ilk defa 13. yüzyılda Konya’da bir anıt mezar yaptırılmıştır. Mevlana’nın aşçısı Ateşbaz-ı Veli’ye yaptırılan bu anıtmezar Mevlevilik kültüründe mutfağın ve aşçının önemini anlatmaya yeter. Dergâh zabıtasının başı “sertabbah” denilen aşçıbaşdır. Bu kişinin işi yemek yapmak değil canları (dervişleri) manevi açıdan pişirip olgunlaştırmaktır. Dergâhta yemek pişiren kişiye aşçidede yahut kazancidede, yemek yenen sofraya da “somat” denir. Kaşıklar sofraya sola ve yere sapları sağa gelecek şekilde konur. Kaşığın bu duruş şeklinde “niyazda” denir. Yemek pişirince kazancidede kazanı yere indirir ağzını açar ve şu gülbangı okurdu:

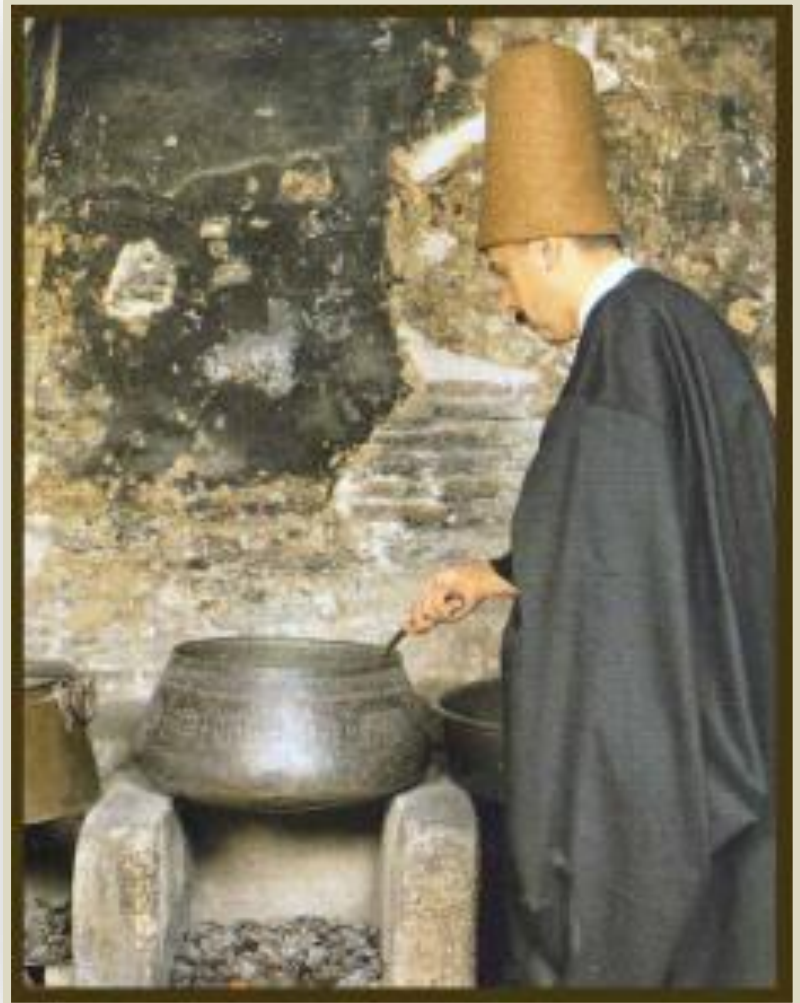
“Tabh-ı şirin ola, Hak bereketinvere. Dem-i Hazreti Mevlana, sırrı Ateşbaz-ı Veli. Hu diyelim.” Ve canlarla beraber Hu çekilir.

Yemek vakti gelince mutfağa sofralar kurulur, postlar serilir, bardaklar hazırlanırdı. Sofra kurulduktan sonra canlardan biri *“Hu somato sala”* diye bağırdı. Bu umumi bir davetti. Herkes baş keserek içeriye girerdi. Şeyh gelince sofraya oturulurdu.

Yemeğe tuzla başlanıp, yemek tuzla bitirilirdi. Yemek bir kaptan yenirdi. Yemekte konuşulmazdı. Su içmek isteyen, görevli cana işaret ederdi. O da bardağı öper, suyu doldurur sonra verir, o da öpüp içerdi. Herkes lokmasını bırakır hatta ağızındaki bile çiğnemez su içeni beklerdi. O su içerken diğerleri de bir lokma bile fazla yememiş olurdu. Ne ince ahlak değil mi?

Şeyh yahut kıdemli dedelerden biri suyu içene, *“Aşk olsun.”* diye niyazda bulunurdu. Yemeğin sonunda şeyh yahut aşçıbaşı şu beyiti okurdu:

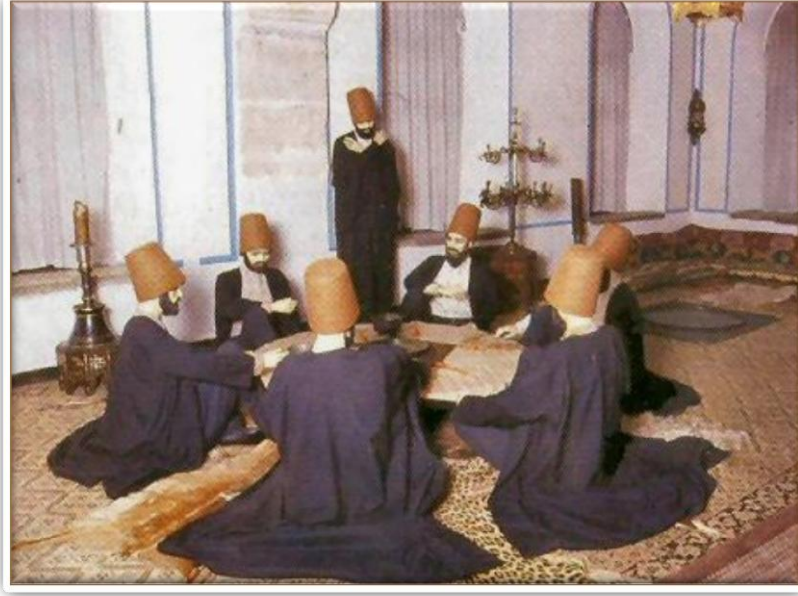
-Biz, yoldaki sufileriz,
padişahın sofrasında yemek

yiyenleriz. Ya Rabbi! Bu kâseyi, bu sofrayı daimi kıl. Sonra pilavlar gelir ve gülbangı çekilirdi.

“Elhamdülillah, eşşükriñillah. Hak bereketin vere, erenlerin han-ı keremleri nan-ı bakiyeleri selamette ola. Demler sefalar ziyade ola. Dem-i Hazreti Mevlana sırrı Ateşbaz-ı Veli. Hu diyelim, Huu.”

Gülbangı çekilirken parmaklar bükük eller de sofrayı tutar vaziyette sofranın kenarına konurdu.

Pilavlar yenirdi. Pilav nohutlu, soğanlı, havuçlu; yağ ve etle pişen “özbek pilavı” idi. Mevlevi mutfağına haram olan şeylerden ve balıktan başka herşey girerdi. Sadece balık pişirilmez ve yenmezdi. Pilavlar da bittikten sonra sofradan kalkılırdı. Boyun keserek dışarıya çıkılır, eller yıkanırđı.

Mevlana'nın eserlerine bakıldığında Anadolu'da sebzelerden pırasa, patlıcan, kabak, kereviz, ıspanak; meyvelerden elma, armut, nar, incir, kavun; baklagillerden börölce, mercimek, nohut; kuruyemişlerden ceviz, badem, fındık; sütlü ürünleri tatlılardan zerde, bal şerbeti pek çok kez Mevlana'nın eserlerinde anılmıştır.

Mevlevi mutfağındaki görevliler şunlardır: kazancı dede, içeri meydancısı, dışarı meydancısı, çamaşırcı dede, şerbetçi, bulaşıkçı, pazarcı, somatçı, içeri kandilcisi, dışarı kandilcisi, yatakçı, süpürgeci, ayakkabıcı, kahveci.

NOHUT MAYASI NASIL YAPILIR?

1 kg.lık cam kavanozun içine bir avuç nohut koyunuz üzerine yarım dan aşağıda kalacak şekilde un koyunuz. Hani su kaynamaya başlamadan önce baloncuklar oluşmaya başlar işte o zaman suyu alıp kavanozun içine yavaş yavaş karıştırarak dökünüz. Su ağzına kadar olmayacak. Ne katı olacak ne de su sıvı gibi olmayacak. Koyu bir ayran gibi olacak. Kavanozun ağzını kapayıp üstünü örtüp sıcak yerde tutunuz. Arada kontrol edilir eğer ki maya tutacaksa içinde kabarcıklar oluşup kabarmaya başlar. Akşam üzeri mayalanırsa ertesi sabaha olur. Mis gibi bir kokusu olur. Bazen maya tutar güzel olursa taşabilirde, ala olur. Tutmazsa kabarmaz, kokusuda hoş olmaz. İnşallah anlatabilmişimdir inşallah tutar. Hamur olurda kabarırsa kabaran hamuru küçük bir tencerenin içine yarım tencere unla beraber döküp yoğrulur. Sıcak tutulup kabarmaya bırakılır bu çabuk kabarıp. Sonra ekme yapacağımız kadar hamur hazırlanır kabaran bu hamur içine dökülür tuz atılır güzelce yoğrulur üzeri örtülüp kabarmaya bırakılır. Yoğurulan hamurun kıvamı pişi hamuru kıvamında olur. Kabarıncı tepsi yağlanır hamur içine dökülür üzerine susam atılır fırına salınır. Afiyet olsun.

DIŞI KABUKLU İÇİ YAĞLI AĞACIN NİŞASTALI YEMİŞİ CEVİZ

Kendine mahsus tadı ve içinde vücuda faydalı maddeler barındıran, insan beynine en çok benzeyen meyve!

Pek çoğumuzun ağacına tırmandığı, dalından kopardığı hatta “Ben bir ceviz ağacıym Gülhane parkında ne sen bunun farkındasın ne polisler farkında” dizeleriyle şarkılara konu olan ceviz, gümüş iyonu içeren tek meyvedir. Beyinde gümüş iyonu ihtiyacı olan tek organ!

Görüntüsüyle insan beynini hatırlatan ceviz özellikle çocukluk döneminde tüketildiğinde beyin gelişiminde önemli rol oynamaktadır. Ceviz ile insan arasında böyle bir bağ ve benzerlik vardır. Bu benzerlikten yola çıkan tasavvuf ehlide cevizi zahirde bırakmayıp onu her katmanıyla sembolleştirmişlerdir.

Tasavvufta şeriat dış cephe olarak ele alınmış ve iç cephesine hakikat denilmiştir. Şeriatın hakikate uzanan yola ise tarikat adı verilmiş, tarikat ve hakikat için özü olarak ifade edilmiştir.

Büyük mutasavvıf Mevlana Celaleddin Rumi’de mesnevisinde cevizden bahsetmiş ve onu rahmet meyveleri arasında saymıştır. “Cevizin kalın ve sert kabuğu şeriata, ince zarı tarikata, içi ise hakikate benzer” diyerek hakikate giden yolu anlatmada cevizi simge olarak kullanmıştır. Cevize yani hakikate ulaşmak için şeriatın kırılması kabuktan kurtulması gerekmektedir.

Bununla beraber tasavvuf ehli cevizin tatlı olan içini yemeyi ve hakikatte kalmayı yeterli görmemiş, bizzat cevizin aslına yani marifete ulaşmayı hedeflemiştir. Mevlana bir beyitinde “Cevizin asıl tadı gıdası yağında(…)” demiş hakikatten sonra marifete giden yolun olduğunu ifade etmiştir. Bu sayede Hakk eri zamanla cevizin özündeki yağ misali kendi özüne ulaşır. “Gören gözü, konuşan dili olurum” sırrına ererek “birliğe” Allah’ta bir olma noktasına kavuşur.

MEVLANA CELALEDDİN-İ RUM-İ HAZRETLERİNİN AĞAÇ GÖLGESİNDE GEÇİRDİĞİ ZAMANIN KRONOLOJİSİ*

30 EYLÜL 1207: Belh şehrinde doğumu
1212: Ailesiyle Belh'ten hicretin
başlangıcı.
1214: Şeyh Şehabeddin Sühreverdî ile
tanışması
1221: Feridüddin Attar ile tanışması
1222: Larende'ye (Karaman) gelişi
1222: Muhiddin İbn-ul Arabi ile tanışması
1224: Annesi (Mümine Hatun) ve ağabeyi
Alaaddin Çelebinin vefatı
1226: İlk oğlu Sultan Veled'in doğumu
5 MAYIS 1229: Konya'ya gelişi
24 ŞUBAT 1231: Babası'nın vefatı
1232: Seyyid-i Burhaneddin'in Konya'ya
gelişi
1232 – 1241: İlim tahsili için Helep ve
Şam'a gidişi
1244: Konya'ya dönerek hocalığa
başlangıcı. Şeyhi Burhaneddin'in vefatı

29 KASIM 1244

Şems'le tanışması ve halveti

1246: Şems'in ilk sır oluşu
1247: Şems'in Şam'dan dönmesi
1248: Şems'in esrarengiz kayboluşu veya
öldürülmesi
1249: Şeyh Sadreddin Konevi ile dostluğu,
hadis dersi alması
1258: Selahaddin Zerkub ile dostluğu
1260: Mesnevi'nin yazılma sürecinin
başlaması
1262: Küçük oğlu Alâeddin'in vefatı
1264: Hüsamettin Çelebi'yle dostluk
dönemi

17 ARALIK 1273

Hazreti Mevlana'nın vefatı (Şeb-i Arus)

*Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur: **“Benim dünya ile ne işim var. Benimle dünyanın hali ancak bir ağacın gölgesinde bir müddet dinlenip de bırakıp giden bir yolcu gibidir”** (Müsned-i Ahmed, Tirmizi, İbn-i Mace)

GÜNLÜK VİRD

“Ya Rabbi niyet ettim günlük virdimi çekmeye”

ÜÇ İHLÂS BİR FATİHA

Ya Rabbi Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) hazretlerinin ruhuna ve bütün Peygamberler Efendilerimizin ruhuna, Cihar-ı Yar-i Güzin Efendilerimiz Ebubekir-i Sıddık, Ömer-ul Faruk, Osman-ı Zinnureyn, Ali-yel Murtaza (radiyallahu anh) Hazretlerinin ruhlarına, Aşereyi mübeşşerenin evladı Rasulullah, zevceyi Rasulullah, İmam-ı Hasan, İmam-ı Hüseyin yetmiş iki şühedanın ve bütün şühedanın, tüm ashab-ı Rasulullah hazretlerinin ruhlarına, imamımız İmam-ı Azam Ebu Hanife, İmam-ı Şafii, İmam-ı Maliki, İmam-ı Hanbeli ve bütün mezhep imamlarının ruhlarına hediye eyledim vasıl ve hissedar eyle ya Rabbi.

ÜÇ İHLÂS BİR FATİHA

Ya Rabbi Pirimiz Seyyid Abdülkadir Geylani, Seyyid Ahmed-er Rufai, Seyyid Ahmed-el Bedevi, Seyyid İbrahim Dusiki, Şeyh Ebu'l Hasan-el Şazeli, Şah-ı Nakşibend-i Muhammed Bahaddin, Şah-ı Mevlana Celaleddin-i Rumi, Şah-ı Hacı Bektaşî Veli, Hacı Bayram-ı Veli, Mehmet Muhyiddin Üftade hazretlerinin ve tüm Pir Efendilerimizde ruhlarına hediye eyledim vasıl ve hissedar eyle ya Rabbi.

ÜÇ İHLÂS BİR FATİHA

Ya Rabbi bütün geçmiş Mürşid-i Kamillerin, Velilerin, Evliyaların, Dervişlerin, Müminlerin ruhlarına, Üstadımız Bayındırlı Hacı Mustafa ÖZBAĞ Efendinin ruhaniyetine ve yaşayan bütün Mürşid-i Kamillerin, Velilerin, Evliyaların ruhaniyetlerine, bütün derviş kardeşlerimizin ve ümmeti Muhammed'in ruhaniyetlerine, Turuk-i aliyyeden, Akrabay-ı taallukatımızdan geçenlerin ruhlarına hediye eyledim vasıl hissedar eyle ya Rabbi.

100 defa “Sübhanallahi ve bihamdihi, Sübhanallahi'l azim ve bihamdihi estağfirullah el azim”

100 defa “La ilahe illallahu vahdehu la şerike leh, lehu'l mülkü ve lehu'l hamdü ve hüve ala külli şey'in kadir.”

100 defa “Allahümme salli ala seyyidine Muhammedin ve ala âli seyyidine Muhammedin ve sahbihi ve sellim.”

100 defa “Kul hüvallahü ehad. Allahüs samed. Lem yelid ve lem yüled. Ve lem yekül lehü küfüven ehad.”

100 defa “La ilahe illallah” (Tevhid en az yüz defa, yetmişbine kadar çoğaltılır.) Okunabildiği kadar Kuran okunur, dua edilir. Yukarıda tarif edilen dersi günde en az bir sefer yapmak gerekir. Eğer daha fazla yapmak isterse sabah akşam yapılabilir. Daha da fazla yapmak isterse istediği kadar yapabilir. Efdal olanı az da olsa devamlı olmalıdır. Her sabah ve akşam namazından sonra dünya kelamı konuşmadan, 7 kez “Allahümme ecirni mi'nen nar” 7 defa “Hasbinallahu ve ni'mel vekil” okunur. Her namazdan sonra, namaz tesbihatı, 33 defa “Sübhanallah”, 33 defa “Elhamdülillah”, 33 defa “Allahu Ekber” 1 defa “La ilahe illallahu vahdehu la şerike leh, lehu'l mülkü ve lehu'l hamdü ve hüve ala külli şey'in kadir” ve 300 defa “La ilahe illallah” (Tevhid en az üçyüz, beşbine kadar çoğaltılabilir.)

İbn Abbas (radiyallahu anh) Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) in şöyle buyurduğunu rivayet etti. Kim “SÜBHANALLAHİ VE BİHAMDİHİ, SÜBHANALLAHİ'L-AZİM VE BİHAMDİHİ ESTAGFİRULLAHE VE ETUBU İLEYH” (Allah'ı hamd ile tesbih ederim, şanı yüce Allah'ı tenzih ederim. Allah'tan mağfiret talep eder ve ona dönerim.) derse amel defterine hemen yazılır. Sonra Arşa bağlanır. Okuduğu bu dua kıyamet gününde o, Allah'ın huzuruna çıkıncaya kadar mühürlü olarak kalır. Onun işlemiş olduğu hiçbir günah bu duasının sevabını yok edemez. Bezzar rivayet etmiştir.

Ebu Hureyre (radiyallahu anh) Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) Hazretlerinin şöyle buyurduğunu rivayet etti, “Kim günde 100 defa LA İLAHE İLLALAHU VAHDEHU LA ŞERİKE LEH, LEHU'L MÜLKÜ VE LEHU'L HAMDÜ VE HÜVE ALA KÜLLİ ŞEY'İN KADİR” (Allah'tan başka hiçbir ilah yoktur. O, tektir, eşi yoktur, Mülk O'nundur. Hamd O'na mahsustur ve O her şeye kadirdir) derse bu onun için on köleyi hürriyetine kavuşturmaya denk olur. Ona yüz sevap yazılır. Yüz günahı silinir. O gün akşama kadar kendisi için şeytanın şerrinden bir sığınak olur. Bunu onun dediğinden daha fazla söyleyen hariç hiçbir kimse bu amelinden daha faziletisini yapamaz. BUHARİ, MÜSLİM, TİRMİZİ, İBN MACE

Hz. Enes (radiyallahu anh) anlatıyor. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) buyurdular ki, Kim bana (bir kere) salât okursa Allah'ta ona salât okur ve on günahını affeder, (mertebesini) on derece yükseltir. NESAI

Enes (radiyallahu anh) anlatıyor, Kim Kul hüvallahü ehad suresini günde iki yüz sefer okursa, üzerindeki kul borcu hariç, elli yıllık günah (amel defterinden) silinir. TİRMİZİ

Hz. Enes (radiyallahu anh) anlatıyor. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) buyurdular ki, Kim yatağında uyumak isteyince sağ tarafının üstüne yatar, sonra Kul hüvallahü ehad'ı yüz kere okursa Rab Teâlâ kıyamet günü kendisine “sağın üzere cennete gir” diyecektir. TİRMİZİ

Ebu'd Derda (radiyallahu anh) dan Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) in şöyle buyurduğu rivayet edildi, Her hangi bir kul yüz defa LA İLAHE İLLALLAH (Allah'tan başka hiçbir ilah yoktur) derse Allah Teâlâ kıyamet gününde onu yüzü ayın ondördü gibi olarak diriltir. O gün onun amelinden daha faziletli hiçbir kimsenin ameli Allah'a yükseltilmez. Ancak onun söylediğinin benzerini veya daha fazlasını söyleyen hariç. TABERANI

KARABAŞ-İ VELİ KÜLTÜR MERKEZİNDEKİ BAYANLARA VE ERKEKLERE YÖNELİK KURSLAR

Kültür merkezimizde sema, ney, ilahi ve bendir kursları **ÜCRETSİZ** olarak verilmektedir. Bayanların kurslarının yer ve zamanları şöyledir.

Sema

Cumartesi günleri saat 17.00-18.00,
Pazar günleri saat 15.30-16.30 arası TASAVVUF VAKFI binasında kurs verilmektedir.

Ney

Cumartesi ve Pazar günleri 10.30-12.30,
Pazartesi 14.30-17.00 saatleri arasında KARABAŞ-İ VELİ KÜLTÜR MERKEZİ'nde kurs verilmektedir. Mail adresi: ney.neva.eyler@hotmail.com

İlahi

Çarşamba günleri 13.45-16.30,
Çarşamba akşamları (çalışanlara) 18.30-20.00,
Cumartesi (çocuklara) 10.30-12.30 saatleri arasında TASAVVUF VAKFI binasında kurs verilmektedir.

Bendir

Cumartesi günleri saat 12.45-13.30 arasında TASAVVUF VAKFI binasında kurs verilmektedir.

TASAVVUF VAKFI ADRES: Tayakadın mah. Bahçe sk. Gül apt. No: 42 (Gazcılar caddesi) Osmangazi / BURSA
KARABAŞ-İ VELİ KÜLTÜR MERKEZİ ADRES: İbrahim Paşa cad. Çardak sk. No:2 (Heykel/Kız lisesinin üstü) Osmangazi / BURSA Telefon: 0(224) 222 03 85

Mail adresi: bayansemazenler@hotmail.com